

Liên Lạc

Tiếng nói của Hướng Đạo Trưởng Niên
Nhóm Tỉnh Thần B.Đ. thực hiện

Liên Lạc số 56
Phát hành tháng 3-2006

BẢN TIN LIÊN LẠC

TIẾNG NÓI CỦA PHONG TRÀO
HƯỚNG ĐẠO TRƯỞNG NIÊN VIỆT NAM

Ban Sáng lập

Lê Văn Ba
Phan Như Ngân
Trần Văn Thao

Ban Phụ Trách

Hoàng Ngọc Châu
Trần Trung Hợp
Hồ Văn Mẫn
Ngô Phú
Nguyễn Đức Phúc
Phạm Văn Thiết
Lệ Thọ
Nguyễn Trung Thoại
Trần Minh Thuởng
Mai Xuân Tý (con)

Liên Lạc phát hành mỗi năm 4 số
Xuân, Hạ, Thu, Đông

Bài vở, thư từ xin gửi về
Võ Thành Nhơn
301 Buttry Road
Gaithesburg, MD 20877, U.S.A.
Đ.T. (301) 257-8496
E-mail: vothanhnhon@yahoo.com

HÌNH BÌA

Di ảnh

Tr. **NGUYỄN TRUNG THOẠI**

Những Đóa Hoa Đời

(để tưởng nhớ *Trưởng Nguyễn Trung Thoại*)

*Gởi đến bạn ta một chút lòng
Bạn đường thuở ấy vẫn hoài mong
Lớp sau thiếu trắng tinh hoa Việt
Thanh khí tương cầu khắp tây đông*

*Giúp ích há phân biệt ghét thương
Gian lao nguy biến tỏ can trường
Giúp người gặp khó, sang hèn mặc!
Việc thiện hằng làm ngào ngạt hương*

*Phụng sự suốt đời Hướng Đạo mơ
Trong từng bối cảnh dù đơn sơ
Nghĩa dân tình nước vai mang nặng
Chính khí Trần Lê khởi hứng thờ*

*Sắp sẵn hùng đồng tòa ánh dương
Khăn quàng, gậy cứng để lên đường
Sử hùng nhân kiệt gương ngời tỏ
Thẳng thẳng dẫn thân, chuyện quá thường*

*Kết chặt mối dây tình Bách - Hợp
(Loài hoa trân quý ở trên đời)
Điểm tô Tổ Quốc, thơm nôi giống
Nổi lớn vòng tay nhọn khắp nơi.*

*Hướng Đạo là người có chính tâm
Bảo tồn nhân phẩm, trọng nhân luân
Thanh cao, nghĩa khí luôn trong sáng
Thâm lặng "giao nhân" giữa cõi trần*

Đoàn Thái (10/05)

*Họa nguyên văn:
(của Trưởng Huy Vân, Liên Lạc số 55, tháng 9/05)*

Lời cảm ơn của

BAN BIÊN TẬP LIÊN LẠC

Liên Lạc số 56 (số cuối năm 2005) ra đời trong hoàn cảnh đặc biệt, nhiều khó khăn. Vị Trưởng niên trong Ban Biên Tập ra đi, tuy không hẳn là bất ngờ, nhưng đã gây hụt hẫng cho Ban Biên Tập Liên Lạc không ít. Trưởng Nguyễn Văn Thoại, tên rừng Ngựa Chậu Khó đã là thiên lý mã nối kết liên lạc giữa các thành viên Ban Biên Tập (một nửa ở Montréal, nửa kia Ottawa), và giữa Liên Lạc với các trưởng Hướng Đạo, thân hữu và bạn đọc khắp nơi, đã ‘gác mái chèo’ ra đi khá đột ngột, khiến mạng lưới Liên Lạc chỗ lủng, chỗ đứt.

Trưởng Ngựa Chậu Khó là người hay lo xa, theo Trưởng Ngô Phú, người chịu trách nhiệm ấn loát bản tin Liên Lạc, thì ngay cuối tháng 11 trưởng Thoại đã cho biết bài vở cho số 56 gần xong rồi, nhưng sau tang lễ, gia đình đã không tìm thấy bài vở đâu, ngoài vài bài còn trữ trong máy computer.

Trưởng Võ Thành Nhân, trong Hội Đồng HĐTN, từ Virginia (Hoa Kỳ) qua dự tang lễ trưởng Thoại đã triệu tập một phiên họp, có sự hiện diện của Trưởng Nguyễn Đức Tùng, Thủ Quỹ, Hội Đồng Trung Ương HĐVN, một số các Trưởng đến từ Washington, San José (Hoa Kỳ), Toronto, Ottawa và Montréal, để bàn về Bản Tin Liên Lạc. Quyết định tại chỗ: Liên Lạc là tiếng nói của HĐTN sẽ được tiếp tục duy trì.

Thưa quý Trưởng và bạn đọc,

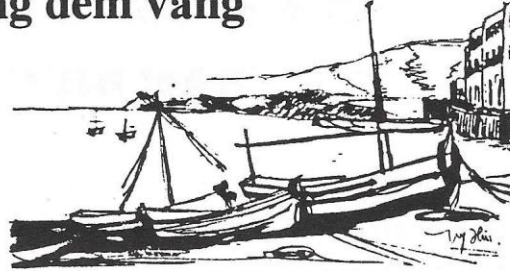
Vào lúc cuối năm, mọi người thường bận rộn, Bản tin Liên Lạc quý Trưởng và bạn đọc đang có trên tay là do nỗ lực đóng góp của nhiều người; đặc biệt là gia đình của Trưởng Nguyễn Văn Thoại. Xin cảm ơn tất cả.

Ban Biên Tập Liên Lạc muốn có sự cân bằng bài vở, vì Liên Lạc là tiếng nói chung của tập thể Trưởng Niên; riêng trong số này phần lớn bài vở đều hướng về Trưởng Thoại, tin tức bài vở các nơi ít hơn, mong quý Trưởng và bạn đọc thông cảm và xin cho biết những sai sót, thế nào cũng có, để tờ Liên Lạc ngày một hoàn thiện hơn và xứng đáng với nhiệm vụ làm nhịp cầu thông cảm giữa anh chị em chúng ta.

Ban Biên Tập
Bản tin Liên Lạc

Tiếng gọi đò trong đêm vắng

Giữa cảnh đất trời tịch mịch
Trên bến sông lau sậy đều hiu
Có tiếng ai hò đò
Phải chăng tiếng trưởng Thoại?

Qua nhiều số báo Liên Lạc và trong hội nghị Hướng Đạo Trưởng Niên tại Florida tháng 7. 2005, Trưởng Thoại - con chim đầu đàn của Ban phụ trách Liên Lạc - đã kêu gọi người thay thế, lèo lái con thuyền Liên Lạc, vì trưởng biết rõ tình trạng sức khoẻ không còn cho phép Trưởng tiếp tục. Dù lửa vẫn còn nhưng củi cháy đã gần tàn!

Tháng 9, 2005 trên Bản tin Liên Lạc số 55, trưởng Thoại lại lên tiếng lần nữa. Lần chót! 'Đã 15 năm vui buồn có nhau, nay thời gian cũng đã quá dài, tuổi tác chông chát, sức khoẻ sút giảm, khả năng hạn chế, tự nghiệm rất khó kéo dài, mặc dù rất nặng tình nặng nghĩa với độc giả quý mến. Riêng phần cá nhân của Ngựa tôi không còn cảnh 'mây hồng dừng lại sau đèo', (Thế Lữ). Cũng không phải cảnh 'lớp lớp mây cao đùn núi bạc' (Huy Cận), và nhất định không còn cảnh 'hồn quê theo ngọn mây Tàn xa xa' (Nguyễn Du). Cho nên chúng tôi phải nghĩ đến một ngày nào đó phải gác mái chèo. Ta hãy nghĩ đến dòng sông, con đò, bến nước, đêm trăng. Bước tới bến rồi mà gặp phải lúc đò không còn cập bến thì phải gọi đò trong đêm vắng ....'

Đêm nay thu sang cùng heo may
Đêm nay sương lam mờ chân mây
Thuyền ai lơ lững trôi theo dòng.
Như nhớ thương ai chùng tơ lòng ...
(Nhạc Đặng Thế Phong)

Trưởng Nguyễn Trung Thoại đã 'gác mái chèo' ngày 8 tháng 10 năm 2005 tại Montréal (Canada), để lại bao tiếc thương cho gia đình, bằng hữu và độc giả Liên Lạc. Trước khi nhắm mắt an nghỉ, Trưởng gởi lời chào vĩnh biệt và không quên dặn dò, nhắn nhủ chúng ta, theo tinh thần sắp sẵn của Hướng Đạo - Hãy cùng nhau giữ vững tay chèo!

Thế nên, Liên Lạc số 56 mà quý bạn đọc đang cầm trên tay, một số các bài vở là do Trưởng Thoại đã sắp sẵn cả rồi. Trên giường bệnh Trưởng vẫn không quên Liên Lạc. Thế đấy!

Liên Lạc là tiếng nói của Hướng Đạo Trưởng Niên
Ngày nào Hướng Đạo Trưởng Niên còn, Liên Lạc còn.

Đây là trách nhiệm chung của mọi người, những người còn tha thiết với sinh hoạt Hướng Đạo Trưởng Niên, còn thương Trưởng Thoại, còn nhớ đến bạn bè xưa. Xin hãy góp bài vở, góp ý kiến, góp củi lửa, gắng sức phổ biến bản tin Liên Lạc đến đông đảo thân hữu xa gần. Và như thế

Trên bến sông xưa, tiếng gọi đò của Trưởng Thoại không còn rơi vào im lặng!

Ban Biên Tập

Tường thuật

Tang lễ Trương Nguyễn Trung Thoại

Năm giờ chiều ngày Thứ Bảy, 8.10.2005, có tiếng chuông điện thoại reo. ‘Vịt Nước đây. Anh Thoại mới mất trưa nay. Tôi gọi cho anh Kim mà không được. Anh báo tin cho mọi người trong xóm nghe. Có gì tôi sẽ cho biết sau’. Rồi ngưng. Tin dữ đi mau. Ngỡ ngàng, bàng hoàng. ‘Mới đây mà ...’. Rồi là tiếng thở dài, dằn dờ ‘Trương Thượng vừa xuất viện, bệnh tim, còn rất yếu, đừng cho Trương biết tin vì kéo bị sốc’. Rồi tin đi, tin lại, xôn xao phân công, ngậm ngùi chuẩn bị tham dự tang lễ Trương Thoại.

Sáng sớm Thứ Bảy (14/10) xóm HDTN Ottawa gồm 12 người: Trương Nguyễn Văn Kim, Nguyễn Minh Phúc, Ngô Phú, Chung Thế Hùng, Hồ Văn Mẫn, Trịnh Vũ Diệp, các anh Nguyễn Đức Tường, Nguyễn Phong Châu và các chị Trần Trung Trinh (ái nữ trưởng Nguyễn Minh Thượng), Trần Phương Thu, Trần Kim Phượng trực chỉ Montréal. Trương Trâu Hiền (Đào Trọng Cương) năm nay đã 94 tuổi, sau khi cự nự xóm trưởng không báo tin ngay cho trưởng biết, đã nhất định đòi tham dự tang lễ Trương Thoại. Trương Dê Núi Quảng Nam (Dương Ngọc Hương) đành bấm bụng nhường chỗ.

Chúng tôi tới nhà quán Magnus Poirier, nơi cử hành tang lễ, khoảng 8 giờ hơn, đã thấy có mặt các trưởng đến từ Hoa Kỳ, ngày hôm trước, như Trương Võ Thành Nhân, Phụ tá văn phòng HDTN, Trương Nguyễn Đức Tùng, Thủ Quỹ Hội Đồng Trung Ương HDTN, Trương Phạm Công Tâm, Lý Trưởng làng Bách Hợp và ái nữ, Trương Võ Thiện Toàn, thành viên làng Bách Hợp, đến từ Hoa Thịnh Đốn. Trương Trịnh Mỹ Phương đến từ San José (California). Còn các Trưởng Bùi Thế Hưng, Dương Văn Hoá, Nguyễn Phan Pha, từ Totonto tới cũng đã có mặt. Các trưởng đã lái xe đi suốt đêm, khởi

hành từ 2 giờ sáng, để kịp dự tang lễ Trương Thoại. Riêng tại đất nhà (Montréal), ta thấy gần đủ mặt các trưởng của xóm Trương Niên Montréal: Trương Nguyễn Tấn Hồng, Lê Trường Thọ, Hồ Thị Tiêu Sính (Vịt nước vui về), Nguyễn Đức Thanh, Lê Ngọc Diệp, và một số các trưởng trong Liên Đoàn Việt Nam, Montréal: Trương Trần Quang Thanh Trang, Chủ tịch Hội Đồng Liên Đoàn, Trương Nguyễn Cao Hách, Liên Đoàn Phó, Võ Minh Tri, Thiếu Trưởng Thiếu Đoàn Quang Trung, Đinh Anh Thư, Baloo Âu Đoàn Hùng Vương, Nguyễn Đoàn Hải Yến, Bảy Trưởng Nhi Đoàn Phù Đổng, và chị Phan Thị Hương Trang, đại diện phụ huynh.

Nghi lễ tôn giáo được cử hành đúng 8 giờ sáng, do sự hướng dẫn của Thượng Toạ Thích Trường Phước, sư trụ trì, cùng tăng đoàn và Ban Hộ niệm chùa Quan Âm, Montréal. Tiếng chuông mõ hoà nhịp với tiếng tụng kinh râm ran trong không khí trang nghiêm của buổi lễ cầu siêu, như thềm nhắc mọi người về sự vô thường của kiếp người. Trên bàn thờ vong, Trương Thoại, trong tấm hình, vẫn tươi cười nhìn mọi người. Trương Thoại vốn là người lạc quan. Luôn luôn lạc quan. Đến chết vẫn lạc quan! Trước khi ra đi, Trương đã dặn chị Hạnh Nhơn, con gái lớn của Trương, là ‘đám tang của Ba phải vui’. Thật ra, trong cảnh sinh ly tử biệt khó ai mà có thể vui được. Nhưng, dường như mọi người có mặt hôm ấy, kể cả chị Tường Vy, bề trên của Trương, đã tuân theo lời dặn của Trương, cố gắng tự chế, không than khóc ồn ào, như thường thấy trong các đám tang khác.

Sau nghi thức tôn giáo, ông Lê Văn Châu, đại diện cho Hội Cựu Sinh viên Quốc Gia Hành Chánh, đã đọc một bài diễn văn rất cảm động. Chính người đọc cũng sụt sùi rơi lệ.

... Hỡi ơi!
Trời Mộng Lệ An mây sầu ảm đạm
Đất Cổ Đô gió rít lao xao
Ô hô!
Đình núi Ngự một vì sao tắt
Dòng Hương Giang một cánh nhạn sa
Anh Thoại ơi!
Trước ban thờ ngọn nến hắt hiu, nhìn chân
dung anh cười sau làn hương mờ toả
Bạn bè, bằng hữu, xón xao không ngăn được
dòng nước mắt
Bên linh cữu, sô áo lạnh lòng vợ con Anh
gục đầu thôn thức
Than ôi!
Cuộc trăm năm lá úa hoa tàn
Dấu sắt đá cũng châu hàng lệ nhỏ ...

Sau đó, Trường Võ Thành Nhân đã hướng dẫn nghi thức tiễn đưa của Hương Đạo. Tất cả các Trường và Hương Đạo sinh có mặt, đứng thành hình vòng cung trước bàn thờ Trường Thoại. Trong khung cảnh trang nghiêm, bi tráng, Trường Nguyễn Đức Tùng, đại diện Hội Đồng Trung Ương HĐVN đã đọc điều văn, nêu rõ những thành tích, những đóng góp của Trường Nguyễn Trung Thoại cho phong trào Hương Đạo Việt Nam Hải Ngoại.

Tiếp theo là điều văn của Hương Đạo Trường Niên, ngắn gọn và xúc tích, do Trường Trịnh Vũ Điệp đọc. Trường Nguyễn Văn Kim đã đại diện Trường Dương Kim Sơn, Trường chi nhánh Hương Đạo Việt Nam, Canada, nghiêm chỉnh đặt bằng 'Dấu nghi' trên quan tài, chấm dứt nghi lễ tiễn đưa của Hương Đạo.

Nhiều người đã cảm động, không ngăn được giọt lệ, khi thấy các cháu nội, cháu ngoại của Trường Thoại nói lời vĩnh biệt với người ông mà các cháu hằng thương mến. 'Khi còn sống ông dạy các cháu phải làm người tốt. Chúng cháu xin vâng lời ông'. Những lời nói chân tình dễ đi vào lòng người. Đâu đây có tiếng nấc nghẹn ngào, tiếng giọt nước mắt âm thầm lăn trên má của những người tham dự tang lễ.

Trước khi cử hành lễ di quan, anh Nguyễn Trung Tường, trưởng nam, đại diện cho gia đình, cố nén đau thương, nghẹn ngào cảm ơn quan khách, các chú, các bác và tất cả mọi người, xa cũng như gần, đã đến tham dự tang lễ, thăm hỏi, phúng điếu, chia buồn cùng gia quyến. Anh nói: 'Sự quan tâm của thân bằng quyến thuộc, của tổ chức Hương Đạo Việt Nam, của bạn bè khắp nơi, đã là niềm an ủi lớn cho mọi người trong gia đình và sẽ được mãi mãi ghi nhớ'.

Lễ chuyển quan bắt đầu đúng 11 giờ. Vì nhà quan kê cận với nghĩa trang nên mọi người chậm rãi đi bộ sau xe tang đến mộ phần. Nghĩa trang 'Le Repos St. Francois d'Asie' rất rộng, có khu dành riêng cho người Việt Nam. Mộ phần của Trường Thoại nằm ngay trong khu này. Bên cạnh mộ huyệt đào sẵn là một căn lều trắng khá lớn được dựng lên từ hôm trước, làm chỗ trú mưa. Dưới bầu trời ảm đạm sũng nước, mọi người đứng im lặng quanh mộ huyệt. Tiếng kinh cầu hoà với tiếng chuông mõ đều đều, gọi nỗi thương đau của phút giây vĩnh biệt. Lòng người như chùng xuống. Rồi tiếng tụng kinh chấm dứt. Trời đột nhiên hừng nắng, chút nắng hanh vàng vọt, heo hắt. Trong im lặng, người này tiếp người khác, bước đến bên mộ, ngả nón, thấy một đoá hoa xuống quan tài, thay cho lời chào vĩnh biệt.

Gần 2 giờ chiều. Nhiều người đã ra về. Vài người còn nán lại. Những vòng hoa tang chất thành đống, như một ngọn đồi nhỏ, vẫn khoe sắc thắm, vô tình. Ngàn năm mây trắng vẫn bay.

Thôi nhé!
Trường hãy an nghỉ.
Xin gửi lời chào tạm biệt thay vì vĩnh biệt.
Chúng ta còn gặp lại trên những trang Liên Lạc, cũ và mới.
Không quên Trường đâu.

Người có tên rừng không giống ai do
Trường gán cho

Bướm Lượn Dưới Hoa

Điếu văn

TIỄN BIỆT TRƯỞNG HƯỚNG ĐẠO NGUYỄN TRUNG THOẠI

Kính thưa Trưởng Nguyễn Trung Thoại,

Hôm nay trước bàn thờ hương linh Trưởng
Chúng em, đại diện tổ chức Hướng Đạo
Trưởng Niên
Trực thuộc Trung Ương Hướng Đạo Việt
Nam
Thành kính nghiêng mình trước linh cữu của
Trưởng
Dù biết chuyện sinh tử nào ai tránh khỏi
Nhưng phút chia tay sao tránh khỏi ngậm
ngùi.

Nhớ linh xưa
Ngựa Chìu Khó xông pha hoạt động
Đem hùng tâm xây dựng Phong Trào
Hướng Đạo Việt Nam, Trưởng Niên Hải
Ngoại
Cùng năm châu góp mặt anh hào
Sao cho Hướng Đạo Việt Nam
Không hổ danh giống dòng Lạc Việt
Hơn nửa thế kỷ
Trưởng đã tạo nên bao thành quả
Quyết dẫn thân vì nghĩa quên mình
Tại Hội Nghị Mesa tháng Bảy
Năm Tám Ba (1983), Trưởng đã góp phần
Lập ra Trung Ương Hội Đồng
Điều hành, thống nhất năm châu một nhà
Trên nhất hô, dưới thời bá ứng
Đẩy phong trào hùng hực tiến lên
Bấy kỳ họp trại thường niên
Thắng Tiến, chung sức nên công hoàn toàn.
Thừa thắng, Trưởng quyết xông lên
Tổ chức Hướng Đạo Trưởng Niên ra đời
Cùng nhau chia sẻ ngọt bùi
Nắm tay đoàn kết một lòng nêu gương
Cho các em Thiếu sinh, Sói, Tráng
Sống xứng danh Hướng Đạo Việt Nam
Chu toàn bốn phận công dân
Làm con hiếu thảo, trưởng huynh hiền hòa
Đem tình thương đến mọi nhà

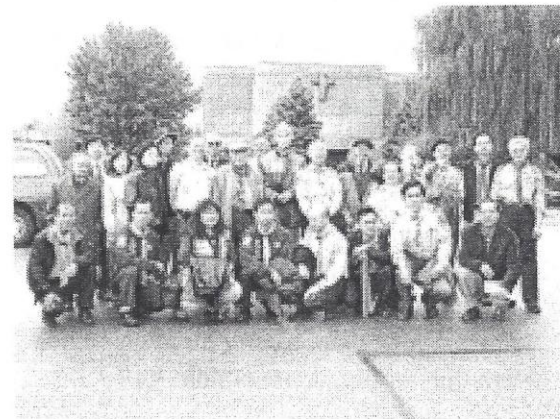
Mười điều Tâm Niệm lẽ nào dám quên
Trưởng là bậc đàn anh đáng kính
Luôn đề cao *'thất chặt thân tình'*
Bản Tin Liên Lạc thành hình
Góp phần kết nối thân tình khắp nơi
Trưởng hô hào *'muốn cho tiếng nói
Của trưởng niên đến khắp mọi nhà
Hãy góp bài, chêm thêm củi lửa
Gắng giữ cho Liên Lạc dài lâu'*.
Một mình Trưởng lo toan trăm việc
Nào Mã thư, nào bình luận
Nào thư đi tin lại
Nào kể chuyện đời xưa
Nào viết bài, nào lo in ấn
Trăm dâu đổ hết đầu tâm
Vậy mà ...Hỡi ôi!
Bỗng chốc
Vật đổi sao dời
Trưởng nhắm mắt trăm năm
Giở mình một giấc
Con cháu tiếc thương
Bạn bè ai vẫn
Trưởng là lãnh tụ Trưởng Niên
Là chông chung thủy, là cha lành
Là đức hạnh vẹn toàn khí phách
Là người nhân hậu hiền hoà
Là đấng mây râu cang trực
Là gương sáng cho đoàn hậu duệ

Vì thế hôm nay
Chúng em, nhóm Trưởng Niên tưởng nhớ
Đem diếu văn gọi lại hồn xưa
Trưởng sống khôn chết thiêng
Hồn còn phảng phất đâu đây
Xin nhận nén hương lòng thành kính
Của tất cả anh chị em Hướng Đạo.

Thương tiếc vô cùng.

Montréal, Ngày 15 Tháng 10, năm 2005
Hướng Đạo Trưởng Niên

Hoài niệm về Cha tôi

*Chợt nhớ người Cha đã khuất xa
Dáng Cha ngày Hội chẳng phai nhòa
Đường dài chưa mỗi sao dừng bước
Hỏi để ngâm ngùi mây trắng qua
(Vô danh)*

Thấm thoát thể mà sắp đến kỳ cúng thất tuần 49 ngày của Cha tôi. Mỗi lần nhắc đến Người, Mẹ tôi lại khóc, nói rằng đúng ra thì Ba không phát bệnh lại và không mất vào thời điểm đó. Cứ tưởng Ba vào nhà thương dưỡng bệnh tim trong 2 tuần lễ thôi rồi sẽ được về nhà như những lần trước, nhưng rồi niềm hy vọng đó bớt dần, sức khỏe ông đang mỗi ngày một yếu đi. Tôi được may mắn ở cạnh Người trong những giờ phút cuối cùng. Sáng thứ Bảy hôm ấy, tôi đến thăm ông thật sớm, thay thế cho mẹ và chị về nhà nghỉ ngơi, sau một đêm ở lại. Hôm ấy khi hậu trở lạnh và gió nhiều, buổi trưa, sau khi ông dùng hết tô soup, tôi đưa ý kiến ông nên đi bộ một vòng cho chân tay hoạt động, ông ưng chịu nhưng chỉ đi được một chút thì cảm thấy mệt và muốn quay về phòng. Tôi đỡ ông lên giường đắp mền, cho thuốc trợ tim vào miệng, rồi ôm hôn ông và nhẹ nhàng rời khỏi phòng, để lại Thanh Nhi ngồi trông ông ngoài, tôi và chị tôi đi nghĩa trang ký giấy tờ mua đất theo ý muốn của Người. Nhớ lại ba tuần trước đây, sau khi đưa bác Thu Nguyệt, một người bạn QGHC, về nơi an nghỉ tại nghĩa trang Magnus Poirier - nghĩa trang này có một khu vực dành cho người Việt Nam - ông đứng ngắm nhìn phong cảnh thiên nhiên chung quanh, rồi thích thú nói, mai sau này ông muốn được an nghỉ tại đây, nơi đã có nhiều mộ phần các bạn bè thân hữu QGHC. Sau khi lo xong giấy tờ thủ tục, chúng tôi vội vã trở lại nhà thương. Mẹ tôi, T. Nhi, Tuấn Tuyết và năm bác, bạn của ông, đang có mặt ở đó. Ông nằm nhắm mắt, khuôn mặt bình yên trong giấc ngủ, hơi thở yếu dần. Cuối cùng cha tôi đã lặng lẽ 'gác mái chèo' về cõi hư không, qua giấc ngủ nhẹ nhàng, thanh thản như mây.

Đã có một khoảng thời gian trong đời, ông rất đau lòng trước cảnh nước mất nhà tan, buồn lo và thương nhớ các anh chị em, con cháu, đang sống lầm than ở quê nhà; lòng xót xa khi nghe tin các

anh em bằng hữu cũ đang chịu cảnh tù đầy trong các trại học tập cải tạo. Nhưng ông đã kiên cường vượt qua nỗi đau khổ, cố gắng vươn lên để sống và tạo được một chỗ đứng vững chắc trong xã hội mới, với tinh thần sấp sấn và giúp ích của một huynh trưởng HĐ. Trong 30 năm sống ở xứ người, ông luôn hăng hái tình nguyện tham gia vào các công tác cộng đồng, cũng như các đoàn thể. Cho đến cuối đời, ông vẫn còn tích cực làm việc, và thiết tha với lý tưởng của mình. Ông luôn vui sống và muốn sống có ích, bằng sự tri ân tất cả; đặc biệt là tấm lòng tràn đầy thương yêu giành cho phong trào HĐVN.

Hoài niệm về Cha tôi thì không thể nào không nhắc đến Bản Tin Liên Lạc - Tiếng nói của PhongTrào Hướng Đạo Trường Niên Việt Nam - do nhóm Tinh Thần B.P. thực hiện. Tờ báo được lòng thương yêu của độc giả khắp bốn phương, với một ban biên tập âm thầm làm việc, gồm các bác, các cô chú HĐ Trường Niên Xóm Ottawa mà đứng đầu là Trường Cáo Mặt Đỏ, Trần Minh Thường. Bác Thường, năm nay đã quá cái tuổi mà người xưa gọi là *tuổi bất hoặc*, nhưng vẫn hăng say hoạt động. Bác được các độc giả rất yêu quý qua hình ảnh "cụ già khuôn thung báo Liên Lạc đi gởi bưu điện" trong bao năm qua. Liên Lạc là sợi giây nối liền, thắt chặt tình tương thân tương ái của các trường HĐ, đã một thời sinh hoạt bên nhau. Các vị Hướng Đạo Trường Niên, qua tờ Liên Lạc, đã có cơ hội theo dõi các tin tức của nhau, trao đổi những kỷ niệm, những thâm tình của một thời hoa mộng, và chia sẻ những kinh nghiệm buồn vui trong cuộc đời Hướng Đạo. 'Mã Thư' vốn là mục mà anh chị em tôi, và có lẽ một số lớn độc giả, rất ưa thích. Phải nói là 'ghiền' mới đúng. Mã Thư là nơi *Mã Tử* đã phóng bút viết với chủ trương đề cao tinh thần đoàn kết, thương yêu "Hướng Đạo một ngày, Hướng Đạo mãi mãi". Mã Tử muôn cổ vũ, và gây dựng *lòng nhân ái* giữa các anh chị em HĐ, qua những bài mình viết. Có lần ông tâm sự với Mẹ tôi là ông cố gắng dùng ngòi bút để mong muốn những lời mình viết sẽ làm độc giả Liên Lạc phải ngâm ngùi mà nhỏ nước mắt, và tình huynh đệ sẽ được thắt chặt thêm. Khi có giọt nước mắt thật sự là có lòng thương, mà có lòng thương là hết khoảng cách. Niềm vui thường ngày của ông là nhận được thư từ, bài viết của độc giả khắp nơi gửi về. Mã tử viết về những câu chuyện có thật, xảy ra

trong đời thường, với cái Tâm thương yêu rộng lớn. Ông hết dạ lo lắng, ân cần chia xẻ những nỗi vui buồn, nhưng khó khăn của cuộc sống, với độc giả khắp nơi. Điều mà ông thường ao ước là làm thế nào để ngòi bút của mình nhóm lên được niềm tin, gây được sự phấn khởi, niềm vui sống cho mọi người trong cuộc đời âm đạm của kiếp lưu đày. Ông viết vì muốn tìm lại cho chính mình, hình ảnh những ngày họp trại với bao niềm vui, tiếng cười rộn rã, mừng gặp lại nhau trong những đêm lửa trại ấm áp lòng người, qua tiếng hò câu hát đầy ấp tình huynh đệ H.Đ. Ông muốn giữ chặt mối dây liên lạc giữa các anh chị em H.Đ, trân quý những kỷ niệm đẹp của tuổi trẻ đã mất, của một thời đã qua và rồi sẽ dần chìm vào quên lãng.

Lúc người nằm xuống, thời tiết Montreal đột nhiên trở lạnh nhiều, mưa lất phất, gió thổi mạnh suốt ba ngày liên tiếp, như cũng khóc thương người ra đi. Tuy thời tiết khắc nghiệt, nhưng các thân bằng quyến thuộc, bạn bè gần xa, các đại diện hội đoàn, các đồng môn trường QGHC và các trường Hướng Đạo tại Montreal, đã đến viếng linh cữu, chào từ biệt Người. Gia đình chúng tôi cũng vô cùng cảm động thấy có sự hiện diện, suốt thời gian tang lễ, của các anh chị em, bà con, đến từ Virginia, Los Angeles, và quý trường Hướng Đạo, từ những nơi xa xôi, như Ottawa, Toronto, Virginia, San José, đã vượt quãng đường xa vạn dặm, đến tham dự buổi lễ tiễn đưa người huynh trưởng. Linh cữu Người được các trường H.Đ, các bạn đồng môn QGHC gánh vai đưa ra xe tang. Bỗng nhiên, điều may mắn kỳ lạ đã xảy ra: thời tiết lúc đó trở nên ấm áp, mưa ngừng gió tạnh, mặt đất khô ráo với làn gió Thu nhẹ nhẹ. Bầu trời dần dần sáng lên, rực chiếu vào những khuôn mặt u buồn; mọi người có cơ hội đi bộ bên nhau, tay cầm những vòng hoa, nho nhỏ lời cầu nguyện cho hương linh, trên đường ra mộ huyệt.

Ngay lúc các Tăng Ni tụng kinh, linh cữu từ từ được hạ xuống, thốt nhiên, ánh nắng vàng rực tỏa dâng cao, chói sáng ấm áp, phủ trùm lên quan tài. Mọi người quyến luyến, thông thả, đặt những đóa hoa tươi, màu sắc còn rực rỡ, lên linh cữu Người. Ngay lúc đó, tôi ngược lên nhìn thấy mây trời thật trong xanh chung quanh khu vực nghĩa trang, mặc dầu phía xa xa bầu trời vẫn đầy mây xám đậm. Lễ hạ huyệt vừa chấm dứt thì nắng cũng từ từ tắt dần. Một giờ sau đó, bầu trời u ám của Montreal trở lại, rơi rớt những giọt mưa thu.

Cha tôi vốn sống giản dị, chỗ Người an nghỉ cũng thật khiêm nhường với những rừng cây mênh mông, gió reo vi vu, có mây bạc trắng đôi khi giăng thấp như sương mù, phong cảnh thật giống như những bức tranh thủy mặc treo trong phòng đọc sách mà lúc sinh tiền ông hằng nhìn ngắm. Mỗi buổi chiều ra thăm mộ cha, tôi luôn linh cảm lời khẩn nguyện của mình sẽ theo gió hương, bay đến Người, cùng với lòng thương nhớ vô biên.

Người đã già từ cõi tạm, tìm về nguồn thật với BP kính yêu; nhưng ở cõi tạm này, tôi nghĩ hình ảnh Người luôn bất tử trong lòng những huynh đệ Hướng Đạo, các đồng môn cựu sinh viên trường QGHC, và tất cả mọi người trong gia đình cùng bạn bè thân thương của người.

Thanh Yến

*Tiền đưa Thiên lý mã
Nguyễn Trung Thoại*

*Anh đã tìm về đến cõi Chân
Xa lìa tục lụy lánh phong trần.
Bờ mê bến giác trong gang tấc,
Địa ngục, niết bàn chỉ mấy phân.
Bến Hải bao phen truy kích địch,
Hiền Lương mấy độ trầy khao quân.
Khăn quàng cật cứng trao về bạn,
Than thân viễn du xứ thượng tằng.*

Đoàn Thái

Điều văn của Nguyễn Trung Tường

con trai trưởng Nguyễn Trung Thoại đọc trước khi làm lễ di quan.

Ngày Oct. 15, 2005

Kính Thưa Ba Yêu Quý!

Hôm nay cử hành Lễ An Táng Ba, vâng ý Mẹ và xin thay mặt các anh chị, con kính dâng trình lên Ba đôi lời.

Theo như lời các cô chú kể lại và chính chúng con nghe thấy thì lúc sanh tiền Ba đã rất mực hiếu kính phụng thờ ông bà nội; chăm sóc phụng dưỡng ông bà ngoại; thương yêu đùm bọc các cô chú và con cháu .

Trong gia đình mình, Ba yêu quý trân trọng Mẹ, chia sẻ cùng mẹ buổi gian nan cũng như lúc hạnh phúc. Ba cùng Mẹ sinh dưỡng và dạy dỗ chúng con nên người, cho nên ngày nay Ba Mẹ có rể hiền, dâu thảo và cháu ngoan.

Ngoài xã hội, Ba đã được đào tạo bởi Trường Quốc Gia Hành Chánh, rèn luyện trong đoàn thể Hướng Đạo. Ba vẫn thường nói nhờ kiến thức hành chánh kết hợp với tinh thần Hướng Đạo, đã giúp Ba có được thành công trên bước đường sự nghiệp. Cho nên khi ở V.N. trước đây hay thời gian ở Canada hiện nay, cuộc đời Ba không thể tách rời hai tổ chức đó.

Đối với các bạn đồng hương, đồng môn, đồng liêu dù lớn tuổi hay ít tuổi, Ba luôn luôn giữ niềm hòa hiếu, tương kính. Đối với các bạn H.Đ. trường niên, các trường H.Đ., hay các H.Đ. sinh, Ba mãi mãi giữ dây tương thân tương ái, đoàn kết lâu bền.

Ngoài tài văn chương lưu loát ra, bà con nổi tiếng nói mau, ăn mạnh, mê ăn những thức ăn lạ miệng. Ba sống rất lạc quan, dễ dãi đối với mọi người và bất cứ làm chuyện gì cũng phải cho tới đích, tiến chứ không lui.

Đốc sự hành chánh, Ngựa Chịu Khó, sau khi hoàn tất 5 số Đặc san Hành chánh và 55 số báo Liên Lạc, đã quyết định gác mái chèo và trút xác phàm để trở về cõi thiên nhiên.

Kính thưa Ba, bây giờ mọi việc đã **sắp sẵn** , kính mời Ba lên đường và thẳng tiến.

Thay mặt mẹ, các anh chị của con.

Sói, tự là Sói Con.

VỀ NƠI CÔI PHẬT NHẬT CÀNH VÔ ƯU

(*Tưởng niệm Ba kính yêu trân quý của chúng con*)

Thôi thế là từ đây trong đời sống này, chúng con đã mất đi Ba kính yêu, Ba trân quý. Ba đã nhẹ gót ra đi, để lại cho tất cả mọi người bao nỗi tiếc nuối khôn nguôi. Me và chúng con ngồi đây, trong cái tổ ấm hạnh phúc bình dị của gia đình mình, nay đã đèn nhang trầm hương ly biệt, mà nước mắt tuôn rơi.

Ba của chúng con hiền hòa, đôn hậu với lòng thương yêu gia đình và tất cả mọi người vô bờ bến. Ba có một tâm hồn đẹp và một cuộc đời đẹp. Ba dạy các con hãy luôn biết nhìn vào cái đẹp của cuộc đời, dặn dò các con, cháu nhớ thực hành 3 lời hứa, 10 điều luật của Hướng Đạo trong đời sống thường ngày.

Rất nhiều lần Ba đọc cho con nghe câu thơ truyện Kiều: “chữ Tâm kia mới bằng ba chữ Tài”. Chưa bao giờ một lần nghe Ba lớn tiếng, chưa bao giờ thấy Ba Me cãi nhau, nhớ đến Ba chỉ là nụ cười hồn nhiên, tiếng nói rộn ràng, vui vẻ, nhớ những tiếng dếp khi ba bước đi trong nhà, nghe như nhiều nỗi reo vui, rộn rã, câu nói quen thuộc đầu tiên khi Ba bắt đầu cất tiếng là: “Vy ơi..., Vy nì..., Vy hi...”, cũng như khi Ba chấm dứt câu nói với môi cười dễ dãi: “...nói thiệt đó mà...”.

Con xin viết về Me, cô nữ sinh dịu dàng trường Đồng Khánh với nón lá bài thơ xứ Thần Kinh. Me hiền dịu, duyên dáng, Me không sắc sảo, mặn mà, nhưng con luôn nhìn Me, ngắm Me không chán mắt. Tấm lòng Me thương yêu và hy sinh cho chồng, con bao la, to rộng như trời biển. Me thuộc nhiều ca dao tục ngữ lắm và đó là những câu Me luôn dùng để giảng giải để các con biết áp dụng vào đời sống thường ngày. Với công sức dậy dỗ của Ba Me, chúng con may mắn rèn luyện được sức mạnh tinh thần vững chắc, làm hành trang cho cuộc sống, gạt hái được những thành công trong gia đình, ngoài xã hội.

*Thắp nhang khấn ngon đền trời
Cầu xin cha mẹ sống đời với con*

Ôi, những năm tháng gia đình mình có Ba là thời gian hạnh phúc nhất, nhìn áo Ba mặc còn treo đầy trong tủ, nhìn những vật dụng trong phòng đọc sách Ba dùng thường ngày, mùi hương của Ba còn phảng phất, Ba ơi! Con đã lăn ra và khóc ngất, vì biết con

mất Ba thật rồi! Con ở xa, nghe tin Ba bị bệnh, ăn uống không được nhiều, ăn không thấy ngon, ngủ không được yên, Me, chị Thu và chú thím Tuân luôn ở bên cạnh, cố gắng thay đổi món ăn bổ dưỡng, mong Ba ăn được chút gì thì mừng chút đó. Anh Thanh lo đưa rước thầy thuốc để bóp huyết, châm cứu cho Ba bớt đau. Chỉ có mấy ngày bệnh mà Ba gầy xẹp trông thấy. Nơi xa xôi, con và em Sói đã vội vã lấy vé máy bay mong kịp về chăm sóc Ba, chúng con ngày đêm thành tâm cầu khẩn Trời Phật phù hộ cho Ba mau lành bệnh, được Bác Sĩ ký giấy cho về nhà; cầu cho Me giữ vững tinh thần, sức khỏe, cố vượt qua những tháng ngày khó khăn. Thân hình của Me giờ đây gầy guộc quá, mắt Me nhiều mệt mỏi, sầu thảm, buồn bã. Me nói với con là Ba chỉ mệt tim thôi mà, thế rồi ngày về nhà chưa đến, Ba đã đi thật xa, để lại bao ngõ ngàng, tiếc nuối.

Mỗi lần nghĩ về Montreal, con lại thấy lòng mình xốn xang. Ước gì khi trở về, con chạy ùa vào nhà được thấy Ba vẫn còn ngồi đọc sách bên cửa sổ, đang mê say đánh máy cho bài vở báo Liên Lạc, con ôm hôn Ba thật chặt, nghe tiếng Ba cười vui dòn, tay vuốt má con rồi tay kia vuốt tóc dài của con gái, giọng nói chậm rãi thương yêu: “Bonjour ma fille...”, rồi con chạy qua thăm Bà ngoại, Di Vân dịu dàng hiền hòa, tất cả sẽ đón con với những nụ cười bao la, ấm áp. Thôi đã hết, Montréal giờ đã vắng dần đi những người con thương yêu rồi.

Con luôn tin linh hồn Ba có thật, dù Ba đã đi rồi nhưng con biết lúc nào Ba cũng quanh quẩn che chở cho Me và các con. Làm cách nào con có thể quay ngược lại những tháng năm của ngày xưa yêu dấu, để chúng con mãi được bên Ba Me, lúc đó các chị em con: Thu, Hạ, Thanh, Hà và Sói dành nhau được ôm Ba thật chặt, được hôn Ba thật to và cùng nói lớn cho Ba Me cười rạng rỡ: “Trường Ngựa Chụ Khó” của tụi con ơi, thương Ba nhiều vô cùng”. Rồi thì tất cả sẽ hát to với nhau: “*Vui ca lên nào anh em ơi, hát cho đời thắm tươi...*”.

Hoa nào rồi cũng tàn – Đó là lời Ba nói khi nằm trên giường bệnh... Nhưng với tư thái bình an, mình vẫn kia, không ai nghĩ rằng Ba ra đi nhanh chóng như

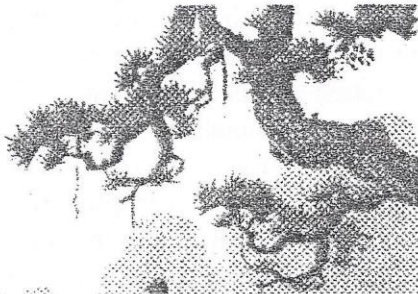
thể, ai cũng nghĩ cánh hoa đời của Ba sẽ còn tươi thắm mãi bên con cháu. Trên thực tế thì ai cũng phải qua một lần sinh tử, nhưng Ba với bản tâm trong sạch, đời sống thánh thiện, luôn giúp ích đem lại niềm vui cho mọi người khi sinh tiền, cuộc đời của Ba là một viên ngọc toàn bích, rực rỡ chiếu sáng ngời để soi đường cho các con cháu noi theo, thì con cầu xin và tin là ở nơi cõi Cực Lạc, búp hoa sen của Ba đang dần dần nở rộ tươi thắm khi đối diện với Chư Phật và Tổ Tiên.

Ba thương yêu vô vàn, với những giọt nước mắt xót xa, con xin tiễn chân Ba bằng một câu thơ con đã đọc qua mà không biết tên tác giả:

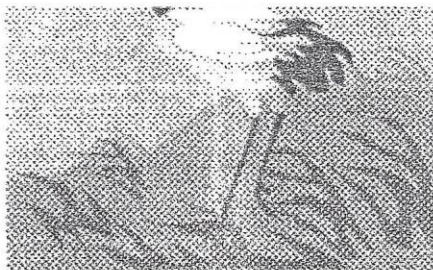
*Chúc người đi được an lành
Về nơi cõi Phật nhật cành vô ưu
Chúc người giấc ngủ mộng du
Nhẹ nhàng trong cõi thiên thu tuyệt vời*

Xin cúi đầu kính lễ giác linh Ba về miền Cực Lạc

Vân Hương

Liên Lạc số 56

Tiểu Sử

Tr. NGUYỄN TRUNG THOẠI

Sinh ngày 13 tháng 5 năm 1930 tại Huế
Học sinh Trường Trung Học Khải Định
Tốt nghiệp Học viện Quốc Gia Hành Chánh
(1956)

Sinh Hoạt Hướng Đạo

Hoạt động Hướng Đạo từ 1940-2005
Nguyên Chủ tịch Ủy Ban Huân Chương và
Cố vấn Ban Thường vụ Hội Đồng Trung Ương
Hướng Đạo Việt Nam
Sáng lập viên tổ chức Hướng Đạo Trưởng Niên,
trực thuộc HDTU&HĐVN
Phụ trách Bản Tin Liên Lạc (Tiếng nói của Hướng
Đạo Trưởng Niên)
Ủy viên Ban Chấp Hành

Chức vụ Hành Chánh

Phó Tỉnh trưởng Ninh Thuận (1964-68)
Tỉnh trưởng Quảng Trị (1968-70)
Phó Đồng lý Bộ Nội Vụ (1971-75)

Sinh hoạt cộng đồng

Thành viên sáng lập Hội Cây Đa
Chủ tịch Hội CSVQGHC, Montréal
Phó Chủ tịch Cơ Sở Khuyến Học và Phát Huy
Văn Hoá Việt Nam, Montréal.

Lời trần tình của Nguyễn Thị Hạnh Nhơn

(Bài đọc trong buổi sáng lễ di quan ngày 15 tháng 10 năm 2005)

Kính thưa Quý Bác, Cô Chú và toàn thể anh chị em !

Con là Nguyễn Thị Hạnh Nhơn, trưởng nữ của Ông Nguyễn Trung Thoại. Đại diện các em, con xin chân thành cảm tạ những ân tình mà mọi người đã thương mến và ưu ái dành cho ba chúng con từ lúc sinh thời cho đến giây phút cuối đời của Người.

Chúng con rất cảm động khi đón nhận sự hiện diện của các chú, các bác, cùng các anh chị ở xa, đã không ngại muôn vàn khó khăn, bỏ biết bao nhiêu công sức để đến đây, tiễn đưa ba chúng con đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Trong lúc tang gia bối rối, có gì sơ sót, con kính xin các bác, cô chú, anh chị em thương tình lượng thứ cho gia đình chúng con. Gia đình chúng con mãi mãi tri ân sự giúp đỡ tràn đầy ơn nghĩa của mọi người đến từ khắp mọi nơi trên thế giới.

Ba chúng con lúc sinh thời vẫn ao ước được sinh thuận tử an. Và Thượng Đế đã rất thương ba chúng con đã cho Người được toại nguyện, Ngài đã chọn ngày giờ thật đúng lúc để đưa Ba chúng con về một thế giới an lạc, hạnh phúc.

Người Cha yêu quý của chúng con đã vượt thoát được con đường bệnh, một trong những khổ ải của đời người. Vì vậy câu hưởng thọ 76 niên kỷ rất đúng y nghĩa của nó. Ba chúng con luôn luôn vui vẻ cho đến hơi thở cuối cùng. Bây giờ thì chúng ta không còn lo lắng nữa vì Ba chúng con đã yên nghỉ trong vòng tay thương yêu của Thượng Đế.

Từ bao lâu nay ba mẹ con lúc nào cũng đinh ninh là sau này sẽ hỏa táng và an nghỉ tại chùa. Nhưng vì tánh ham vui, quá yêu mến bạn bè nên sau khi bác Nguyễn Văn Định và bác Vương Thu Nguyệt yên nghỉ tại nghĩa trang này là Người đổi ý ngay, nhưng chưa được sự chấp

thuận của Bê trên (danh từ Ba chúng con dành cho Mẹ chúng con). Trước khi đi về Calgary, con và vợ chồng Thanh Yên đi mua hai lô đất gần bác Định và bác Nguyệt cho ba mẹ con an nghỉ sau này. Sợ mua trễ thì sẽ bị mất chỗ tốt và không được gần bạn bè. Con dự định là tối đó sẽ nói cho ba con nghe cho Ba con yên lòng trước khi con về Calgary, nhưng không ngờ chỉ hai tiếng đồng hồ sau khi chúng con ký contract cho ngôi nhà mới của ba mẹ con là Ba chúng con vội vàng từ già chúng ta ra đi. Ba chúng con dọn nhà nhanh quá, không ai ngờ được, chắc là sợ Bê trên đổi ý .

Ba chúng con sanh ngày 13 và gia đình chúng con chịu tang Người cũng ngày 13, đồng thời ngày đưa tiễn Người đến nơi an nghỉ cuối cùng cũng là ngày 13 ta của tháng 9.

Lúc sinh thời, những lúc nói chuyện, bàn luận về tang lễ của người Á Đông và Tây phương, Ba chúng con nói rằng Người thích lối tang lễ của người Tây phương hơn vì diễn ra trong không khí vui vẻ. Vì vậy con xin các bác, cô chú, anh chị hãy mừng cho Ba chúng con, đã được bước vào thế giới an lạc, bình an .

Tuy chúng ta không còn gặp gỡ, chuyện trò với Người nhưng giọng nói, nụ cười và những cử chỉ dễ thương của Người luôn luôn sống mãi trong tâm khảm của chúng ta.

Trong cuộc sống, Ba chúng con đã tận tụy hy sinh cho xã hội, gia đình và bạn bè với tất cả tấm lòng. Và bây giờ đã đến lúc Người phải nói lên câu già từ chúng ta.

Con xin đại diện Mẹ và các em cảm ơn Ba. Hạnh diện đã là vợ, con của Ba, Riêng con, con xin cảm ơn 53 năm tình nghĩa cha con.

Hạnh Nhơn

ÔNG NGOẠI TÔI

Ông ngoại có một tủ sách khá đồ sộ, toàn là sách tiếng Việt đóng bìa cứng với chữ mạ vàng. Ông ngoại thường kể cho mình nghe ông đã tốn bao nhiêu công sức, tiền bạc và thời gian để có một tủ sách như vậy. và ước mong các cháu sẽ đọc và hiểu được bộ sưu tầm sách quý báu này. Mẹ nhất quyết bắt mình và mấy anh đến trường học tiếng Việt.

Sau ngày ngoại mất, mẹ dời tủ sách lại gần tấm hình của ông ngoại treo trên tường. Đêm qua, bỗng dưng mẹ khóc vì nhớ ông ngoại quay quắt. Mẹ lấy cái đĩa DVD đám cưới chị Thu Anh với anh Lâm ra xem lại, để được nghe giọng nói của ông ngoại, xem đi xem lại nhiều lần. Hình ảnh trong phim đám cưới rất đẹp. Mình thấy ông bà ngoại đẹp quá, hai người thật xứng đôi. Ông ngoại đọc diễn văn ngắn gọn nhưng đầy ý nghĩa, cho cô dâu và chú rể, về đời sống vợ chồng.

Lúc ông ngoại còn sống, có lần ông rủ mình thi nhau ăn bánh bột lọc xem ai ăn nhiều hơn thì thắng cuộc. Dĩ nhiên là ông thắng rồi, vì theo bà ngoại ông ngoại có cái bụng to hơn. Mỗi lần mẹ cho ăn bánh bột lọc, nghĩ đến ông ngoại, mình hơn vẫn thấy tức cười. Mình chẳng bao giờ quên được thời gian sống hạnh phúc bên ông ngoại

(Thanh Hà dịch)

MY GRANDFATHER

My Grandpa has had many, many books. He collected many Vietnamese books, and then he had the books enclosed with gold metal enclosure. He quite often told us that he had spent a lot of money, time to have these golden books, and wished his grandchildren would read and understand these precious collections. My mom makes sure that all of us (my brothers and I) go to Vietnamese school to learn the language.

After his pass away, my mom moved the book closet to near the Grandpa's picture mounted on the wall. Last night, my mom missed her dad, my Grandpa so much. She cried a lot. She played the DVD of our cousin's wedding ceremony so she can hear our Grandpa voice again, and again. The pictures in the wedding were so beautiful. Our Grandfather and Grandmother were so good looking. Our Grandpa gave a short but full of meaning speech about the new life of the marriage to the Groom and Bride.

Many times, he and I had dinners together, but I remember the most that while eating 'banh bot loc', he and I competed to see who could eat the most. Of course, he always won because, according to our Grandmother, my Grandpa had a bigger stomach. Every time when my mom feeds me 'banh bot loc', I always think of my Grandpa, and I always smile, and I am always remember of our happy times together.

Nguyễn Tư Hải

THƯ GỎI TRƯỞNG HẠ

Trưởng Hạ mến,

Tôi xin phép được gọi trưởng là Hạ cho thân mật vì tôi cũng ở tuổi con đầu lòng của Trưởng Thoại, ba của Hạ. Những giòng e-m của Hạ gửi cho chúng tôi làm chúng tôi càng thêm mùi lòng nhất là Hạ lại dùng địa chỉ e-m của ba Hạ mà gửi ra. Những sinh hoạt và bệnh tình của Tr. Thoại trong những ngày cuối là những kỷ niệm của người quá cố mà Hương Đạo khắp nơi đều muốn biết và tôi xin phép Hạ được chia sẻ với mọi người yêu mến Tr. Thoại. Tôi là người loáng thoáng nghe được tin buồn đầu tiên. Khi được xác nhận thì người thần thờ chết điếng đi, chẳng biết phải làm chi. Trong psychology có nói rằng: “trước một tin buồn chết chóc của một người thân thì phản ứng đầu tiên của thân nhân là *denial*, không tin đây là sự thật, rất đúng trong trường hợp của tôi khi nghe tin Tr. Thoại qua đời. Tr. Thoại mới viết thư cho tôi tháng rồi sau số Liên Lạc sau cùng, chỉ nói trong người hơi yếu đi, bác sĩ dặn dò bớt làm việc, “*kỳ này vô bệnh viện bác sĩ bắt thở oxygen chứ không cho truyền máu đậm non*”, dặn dò tôi phải viết những bài đã hứa cho Liên Lạc, thư viết lạc quan yêu đời, còn chế diễu đùa đàn em HĐ nhiều chuyện khác.

Trưởng Thoại ra đi để lại bao nhiêu luyện tiếc cho bao nhiêu người thân, trong gia đình HĐ, trong gia đình QGHC và bao nhiêu người quen biết. Ông không đi chùa nhiều nhưng có niềm tin mãnh liệt vào Phật giáo. Ông và người theo đạo Phật đều tin rằng Sinh và Diệt đều ở trong một chu kỳ trước và sau mà thôi. Ba của Hạ ra đi không có gì luyện tiếc đâu vì ông đã tận lực cho gia đình và bè bạn cho đến ngày cuối đời. Liên Lạc bốn số: Xuân, Hạ, Thu, Đông khó khăn, sóng gió, vẫn ra đều đặn.

Nhờ con chim đầu đàn này mà Hương Đạo trưởng niên khắp năm châu gắn gũi lại với nhau. Tôi vẫn hay nói đùa là phải gắn cho ba của Hạ một huy chương là đã đi dự bầy Trại Thăng Tiến không sót một lần nào chưa kể những Trại nhỏ khác. Tôi thích ông, và ông cũng cho là vậy, nếu đi Trại là ngủ trong trại chứ không bao giờ ngủ hotel dù lớn tuổi đi nữa. Có rất nhiều trưởng lãnh đạo của HĐVN nhưng khi về già thì con cái ở tuổi trung niên lại không nôi chí cha mà tiếp tay giữ vững phong trào. Ba của Hạ phải vô cùng hãnh diện khi Hạ và các trưởng khác ở Calgary đã sinh hoạt và lãnh đạo Liên-Đoàn Hôn Việt nơi đó. Chỉ cái tên của Liên Đoàn đã nói lên ý chí của những người sáng lập.

Đơn vị HĐ của tôi được tờ báo Mỹ Washington Post lớn nhất ở D.C. đến phỏng vấn, chụp hình và viết phóng sự tuần này nhưng tôi đã có một chọn lựa là tôi phải nhìn mặt Trưởng Thoại một lần cuối, tôi sẽ có mặt ở nhà quán tối thứ sáu và dự tang lễ ngày thứ bảy. Tôi đang khóc khi viết những dòng e-m này vì nhớ tiếc người đàn anh Hương Đạo mới được quen biết sau này. Đành là “nhân sanh thất thập cổ lai hi” nhưng theo thứ tự tuổi tác trong Hương Đạo thì đầu đã đến phiên anh phải ra đi, Đội Trưởng Đội Gà Đoàn Lai, còn sống khỏe mạnh ở Huế, mà đội sinh Nguyễn Trung Thoại lại sớm ra đi? *Trong mấy tuần cuối có kịp mặc cái áo thun Bạch-Mã em gửi lên hay không? Nếu biết anh bệnh nặng em đã lên thăm anh rồi. Em sẽ nhớ anh rất nhiều khi đến Montréal trong tương lai, nhớ lúc anh đưa bọn em đi ăn sáng ở tiệm bánh Tây và đi cầu nguyện ở nhà thờ Thánh Saint Joseph’.*

Em vô cùng thương tiếc anh.

Nguyễn Đức Tùng.

Trưởng Thoại như chúng ta biết

Bài viết của nhiều Trưởng

Tr. Trần Minh Thương,
tên rùng Cáo Mặt Đỏ

Mỗi lần điện thoại reo, khi nhắc lên nghe thấy ngay tiếng ‘Huynh Trưởng!’ . Tôi biết ngay đây là anh Ngựa Chậu Khó Nguyễn Trung Thoại gọi cho tôi.

Chúng tôi gặp nhau mấy lần tại nhà Trưởng Trần Văn Khắc, sau ngày 02/7/1983 Hội Nghị Trưởng Costa Mesa. Trưởng Khắc muốn tôi đưa ý kiến lập Hội Cựu Hướng Đạo tại Trại họp Bạn Thăng tiến 2 Toronto năm 1988, nhưng tôi đã thất bại vì không ai đồng ý cái tên Cựu Hướng Đạo. Đã là Hướng Đạo một ngày là Hướng Đạo suốt đời. Đến khi anh Nguyễn Trung Thoại cùng các anh Tý, anh Thọ, và anh Tinh nhận tiếp tay làm tờ Bản Tin Liên Lạc do các anh Lê Văn Ba, Phan Như Ngân và Trần Văn Thao sáng lập, tờ Liên Lạc được mang về Montreal để xuất bản. Mấy anh em già loay hoay viết bài, đánh máy, tự tay làm photocopie và đóng thành quyển và gửi đi các nơi có độc giả. Cứ như thế, tờ Liên Lạc được đem trình làng Hướng đạo. Qua vài số báo, nhờ những câu trả lời duyên dáng, vui vẻ của Trưởng Thoại trong mục ‘Mã Thư’ tờ Liên Lạc được nhiều bạn hoan nghênh và khuyến khích. Ban Phụ trách bản tin thêm phần hăng hái và anh em mỗi ngày thêm thân mật. Tôi đề nghị giao việc ấn loát và trình bày tờ Liên Lạc cho Ottawa vì ở đây có Trưởng Ngô Phú là chủ nhà in và Trưởng Chung Thế Hùng đảm nhận việc trình bày tờ báo. Như vậy tờ báo càng ngày càng tấn tới mà chi phí lại giảm bớt đi. Số độc giả ngày càng tăng. Cho đến nay Liên Lạc đã được trên 10 năm. Các bạn trong ban phụ trách đã ngoài tám mươi. Tuổi già sức yếu, anh Thoại đã phải kêu gọi các bạn trẻ hơn thay thế, thế mà chưa ai lên tiếng đảm nhận trách nhiệm, anh bạn Thoại của chúng ta đã bỏ cuộc chơi. Thật là xót xa!

Tôi còn nhớ năm 1993, chúng tôi đi dự Trại Họp Bạn Thăng Tiến 4 Le Breuil (Pháp Quốc) anh Thoại đưa việc lập Cựu Hướng đạo Việt Nam ra bàn trong một buổi họp, nhưng thay đổi cái tên của tổ chức ra là Hướng Đạo Trưởng Niên. Kết quả mọi người đồng ý, đó là nhờ tài thuyết phục của anh Thoại. Lần đi dự trại Thăng Tiến 4 này tôi đã mượn xe của

con tôi đưa các anh các chị đại biểu của Canada đi từ Paris xuống miền Nam và sau mấy ngày dự trại, tôi đưa tất cả đi một vòng sang Thụy Sĩ du ngoạn mấy ngày, rồi trở về Paris để lấy máy bay về Canada. Các làng, xóm Hướng đạo Trưởng Niên bắt đầu thành lập từ đây.

Rồi cứ đến kỳ trại Họp Bạn Thăng Tiến nào chúng tôi cũng rủ nhau đi dự, hết Trại ở Pháp đến trại ở Úc, rồi trại Thăng Tiến 6 ở Virginia U.S.A., chúng tôi trở thành đôi bạn thân thiết. Nhưng rồi tuổi đời chồng chất, anh Thoại và tôi đều đau ốm luôn. Kể từ cuối năm 2004, tôi ra vào bệnh viện thường xuyên, đã có lần anh hỏi tôi : ‘Anh nghĩ có thể cùng tôi làm tờ Liên Lạc đến bao giờ ?’. Tôi đã trả lời ngắn gọn ‘Đến chết’. Tôi trả lời Anh Thoại như vậy vì tôi cảm thấy từ hơn một năm nay sức khỏe yếu ớt, tinh thần sa sút vì chuyện gia đình nên nghĩ rằng thế nào tôi cũng chết trước anh Thoại. Tôi hơn anh Thoại 10 tuổi.

Vào một ngày đầu mùa Hè 2005, tôi được tin anh Vũ Xuân Rạng bạn thân từ ngày còn ở Dalat (Việt-Nam) qua đời. Tôi vội bàn với con gái nhờ đưa tôi về Montreal, để sớm hôm sau dự đám tang anh, vì lúc này, tôi không còn đủ sức lái xe đi Montreal nữa. Con gái tôi nhìn tôi ái ngại thương xót, vì lúc này tôi đã gầy yếu, chỉ còn da bọc xương. Hiểu thấu lòng tôi đối với bạn, con tôi không nỡ gàn, không cho , nên lẳng lặng đợi gần 11 giờ khuya đợi chồng đi làm về rồi bàn. Con rể tôi vui vẻ đồng ý ngay, ăn cơm nghỉ ngơi đôi chút rồi sang nhà tôi để lên đường đi Montreal .

Sáng hôm sau, 17 tháng 5 năm 2005, ba bố con tôi tới nhà quàn, tang gia đang tụng niệm bên quan tài. Các con anh Rạng thấy tôi đến vội chạy lại ôm tôi mà khóc. Cô con gái lớn (hai vợ chồng là dược sĩ) nói với tôi: ‘Bố cháu mất rồi, trông thấy Bác cũng như trông thấy bố cháu, nhưng sao trông Bác như đang bệnh nặng vậy’. Cô con gái thứ hai, (hai vợ chồng đều là bác sĩ) cũng nói ‘Bác sắp đau nặng rồi đây , đừng đưa bố cháu ra huyết nữa’ rồi quay sang con gái tôi, nói : ‘Chị Trinh đưa Bác về ngay đi!’. Quay lại thấy anh Thoại đã nắm tay tôi kéo ra chỗ quan tài để chào vĩnh biệt anh Rạng. Anh dắt tôi ra ngoài cửa đi sang một tiệm ăn, vì anh biết từ sáng ba bố con tôi bụng rỗng, và lại lâu ngày không gặp nhau nên mừng quá, anh nói : ‘Ăn no đi đã rồi về’. Tôi thấy Anh cũng gầy yếu , khi ăn xong anh kéo tôi ra đầu đường và nhờ con rể tôi chụp một tấm hình, rồi chúng tôi lên xe về thẳng Ottawa. Ngày hôm sau 18-5-05 tôi vào bệnh viện cấp cứu và chuyển sang bệnh viện Civic thông tim. Khi được xuất viện, tôi

về nhà con gái tôi để dưỡng bệnh. Trong thời gian này anh Thoại luôn luôn điện thoại hỏi thăm tôi. Đến đầu tháng 10, tôi lại bị một cơn đau tim phải vào Cấp cứu. Ngày 7-10-05 lại sang bệnh viện Civic thông tim. Lần này tôi nghĩ khó lòng thoát cái chết. Tôi đâu biết lúc đó ở Montréal anh Thoại cũng đang nằm trong bệnh viện. Ngày hôm sau, 8-10-05, anh vĩnh biệt cõi đời này. Sau này tôi mới biết là anh em Hướng Đạo và con tôi bảo nhau không cho tôi biết tin anh Thoại đã mất.

Ngày 12.10.05 tôi được bác sĩ cho xuất viện. Ngày 15.10.05, con gái tôi đi Montreal từ lúc 5 giờ sáng và nói với tôi là đi đưa đám tang một người bạn. Tôi không ngờ con gái tôi đã thay tôi cùng anh chị em Hướng Đạo Ottawa, đi Montreal để đưa anh Thoại đến chỗ an nghỉ cuối cùng mà tôi vẫn không hay biết chi cả. Ngày Chủ Nhật 16.10.05, tôi cảm thấy buồn bã, tưởng chừng như sắp bệnh đến nơi và nhớ anh Thoại. Tôi vội gọi điện thoại đến nhà anh thì có tiếng một phụ nữ trả lời. Tôi đoán là cô Hạnh-Nhơn, trưởng nữ của anh Thoại, chứ không phải tiếng của Chị Tường Vi (vì tôi đã quen tiếng của Chị Tường Vi). Tôi hỏi ngay 'Cô làm ơn cho tôi nói chuyện với Ông Thoại, tôi là Trần Minh Thương ở Otttawa'. Cô Hạnh Nhơn hỏi lại 'Dạ, Ba cháu không có ở nhà, Bác có việc gì cần hỏi Ba cháu không?'. 'Không! lâu ngày không gặp, muốn nói chuyện chơi thôi'. Ngần ngừ một chút, cô Hạnh Nhơn nói tiếp thật mau 'Ba cháu mất rồi!'. Về sau, tôi mới biết rằng người trả lời là cô Vân Hương không phải cô Hạnh Nhơn. Nghe câu trả lời, đầu tôi trống rỗng, không biết mình sống hay chết rồi, không biết mình hiện đang ở đâu. Thoảng một lúc, tôi tỉnh lại. Anh Thoại mất rồi! Đòi người có thể thôi sao?!

Tr. Hồ Thị Tiểu Sinh, tên rùng Vịt Nước Vui Vẻ

Năm 1983, anh Bông và tôi đã về định cư tại Montréal. Anh Thoại tìm đến nhà thăm chúng tôi. Anh em Hướng Đạo trò chuyện tương đắc, đúng tầng số! Tuy mới gặp mà tưởng như quen biết đã lâu. Khi xưa, lúc còn ở quê nhà, anh chị và chúng tôi chỉ mới nghe tên chưa biết mặt nhau. Quen lâu, tôi có nhận xét về anh, thế này:

Anh Thoại rất đúng giờ: Có hôm tôi hỏi 'Sao lúc nào anh cũng đúng giờ hẹn vậy?' Anh đáp 'Hôm nay tôi đến lúc 10 giờ kém năm. Tôi đánh một vòng quanh 'bloc'. Đúng 10 giờ (giờ hẹn) tôi bấm chuông'.

Anh Thoại rất kính trọng anh em HD đã quá cố: Trong một phiên họp tại trại Thăng Tiến 6, anh yêu cầu mỗi khi có đại lễ, sau phần chào cờ nên có phút mặc niệm các Trưởng HD đã quá cố. Để tìm hiểu về đời sống gương mẫu và lý kỳ của Trưởng Võ Thành Minh (người thổi sáo ở Genève) đã mất cách đây nhiều năm, anh hỏi chuyện anh Bông vì anh Bông có sống gần anh Minh khoảng những năm 1949-51. Trước đó, ở Việt Nam cả hai anh đã cùng ở trại ESEPIC - trường huấn luyện thể thao - ở tỉnh Bình Thuận (Trung Phần). Tôi đều có mặt trong những buổi nói chuyện giữa anh Bông và anh Thoại, sau đó tôi ghi lại một phần những tài liệu về anh Minh và gửi xuống Toronto cho Trưởng Nguyễn Trọng Phu, khi ấy đang làm báo Hướng Đạo. Thưa ấy anh Thoại chưa thành lập Hướng Đạo Trường Niên và tờ Liên Lạc chưa ra đời.

Anh Thoại rất xứng tên rùng 'Ngựa chịu khó': Anh luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ anh Bông, mang nhiều sách đi thuê đóng bìa rất đẹp. Một hôm thấy anh cực nhọc quá tôi bèn xin anh cho địa chỉ nhà sách để lãnh phần nhận sách đem về. Anh Thoại cười, ngạo tôi 'Chị mô có xe! Bộ tịch vậy mà chị dám mang cả thùng sách lên sáu bậc thang mới tới cửa nhà chị à!'

Anh Thoại thích chia sẻ vui buồn với anh chị em: Vào những năm 1990-94, mỗi dịp có văn nghệ, như 'Đêm Nhớ Huế' anh chị Thoại đều mời chúng tôi đi xem. Anh ân cần dắt tay anh Bông vì anh Bông mắt kém. Hình ảnh này, hồi tưởng lại, tôi vô cùng cảm xúc.

Anh Thoại nói nhanh quá: Anh Thoại có một đặc điểm là nói nhanh như gió. Tôi còn nhớ, năm xưa, chúng tôi muốn giới thiệu anh Chung Hữu Thế, một nhà mô phạm, sống ân dật tu hành, cho anh Thoại, để bàn về một vấn đề liên quan đến giáo dục. Vô đề, anh Thoại nhà ta mở máy nói, thao thao bất tuyệt. Tôi thấy ông Thế lặng im, ngồi nghe có vẻ chăm chú lắm. Đến khi anh Thoại ngó anh Bông hỏi chuyện, ông Thế xoay qua hỏi nhỏ tôi 'Hồi nãy giờ anh Thoại nói gì vậy chị?'. Trời đất! Một ông Huế đặc nói chuyện với một ông Nam kỳ rùng, chẳng ai hiểu ai. Vậy mà cứ ông này nói, ông kia gật. Có tức cười không! Đã nói giọng Huế, lại nói nhanh như sừng bắn thì ông kia đành chịu thua là cái chắc.

Anh Thoại có óc khôi hài cao độ: Anh thường nói với mọi người tên rùng của anh đứng ra là 'Ngựa khó chịu' chứ không phải là 'Ngựa chịu khó'. Có lần anh nói vì anh là ngựa đực nên chị Vy (bề trên

của anh) là ngựa cái. Chúng tôi la lối, phản đối. Anh cười xoa và từ đó chỉ lễ phép gọi bà xã anh là ‘Bê trên’. Như vậy thì OK. Tôi nhớ trong số Liên Lạc nào đó, mục Mã Thu, anh chế nhạo tôi đi chùa ăn chay, còn ở nhà làm vịt tìm với sườn ram xá ớt. May thay! Có đời nào mà mấy thầy đọc báo Liên Lạc.

Anh Thoại, theo nếp người xưa, rất thủy chung: Trên Liên Lạc luôn luôn ta thấy tên các Trưởng sáng lập ra tờ báo, và thường thì số nào cũng có bài nhắc đến các Trưởng có công với phong trào Hướng Đạo. Vào những ngày lễ tưởng niệm Trưởng Trần Văn Khắc, được gọi là ‘Ngày Tinh Thần Trần Văn Khắc’ anh Thoại đều kêu gọi anh chị em Montréal xuống Ottawa cùng dự lễ. Đám tang Trưởng Nguyễn Đức Phúc ở Ottawa, anh cũng hướng dẫn xóm Trưởng Niên Montréal xuống chịu tang. Ngay như những lần lễ trao huy chương cho Trưởng Trần Minh Thường, Trưởng Đào Trọng Cương, chúng tôi đều tháp tùng theo Trưởng Thoại đến dự lễ.

Giây phút này, nhớ đến người huynh trưởng gương mẫu, tôi cảm thấy một nỗi buồn sâu xa. Trong anh là một rừng phẩm cách, và tôi sẽ nhớ mãi.

Tr. Lê Ngọc Diệp, tên rừng Gà Thông Minh

Gà được diễm Phúc sống gần gũi Trưởng Thoại, vì ở gần xóm nê thường gáy.. ò ó o ò.. Trưởng Thoại rất ưa tiếng gà gáy sáng nơi quê nhà, nhưng chắc cũng có đôi lúc trưởng nổi đoá vì tiếng gà gáy không ... đúng lúc, ‘Khi mô mà gáy ồn lên trong lúc người ta đang ...’. Rồi bất chợt không một lời từ già, Trưởng lặng lẽ ra đi, không bao giờ còn trở lại xóm cũ! Gà bùi ngùi nhớ lại có lần Ngựa và Gà tám tác khen bốn câu thơ trên một tấm lịch.

Còn gặp nhau thì hãy cứ vui
Chuyện đời như nước chảy mây trôi
Lợi danh như bóng câu chìm nổi
Chỉ có tình thương để lại đời

Chuyện đời đúng là nước chảy mây trôi. Hai câu thơ sau thật đúng với tâm trạng của trưởng. Gà ước mong tất cả anh chị em bắt tay trái đều làm được như trưởng, để trưởng có thể ra đi thanh thản, không còn phải lo lắng, ưu tư, như bao lần trước đây. Nhớ Trưởng quá đi thôi!

Tr. Chung Thế Hùng

Thật ra tôi không nhớ, lần đầu tiên, gặp trưởng Nguyễn Trung Thoại ở đâu? Tại các trại Suối Tiên, Tự Lực, Camp Tamaracuta, Hoa Lư, hay những trại Thăng Tiến, và còn biết bao nhiêu trại hè, sinh hoạt truyền thống khác. Anh em chúng tôi gặp nhau thường đến độ như ở chung một thành phố, một nhà. Trong Hướng Đạo gọi là một đội. Nhiều lần ngồi tâm tình với nhau, bên ánh lửa hồng, qua **Câu Chuyện Dưới Cờ** hay đi tản bộ bên bờ rừng, con suối, chia nhau mẩu bánh, ly nước mát. Chuyện giữa anh em chúng tôi vẫn là gìn giữ sinh hoạt Hướng Đạo. Dường như anh Thoại chỉ có một thông điệp ‘Một mai thể hệ đàn anh sang sông, các em phải cố gắng tiếp tục. Tre già măng mọc ! Tôi lại cũng không nhớ lần cuối cùng chia tay với trưởng Thoại là lúc nào? Chỉ nhớ lần đến bệnh viện thăm trưởng Trần Minh Thường, được biết trưởng Thoại đã đến thăm trước và đã ra về. Rồi khi không chúng tôi chia tay! Anh từ già cuộc chơi với lòng thanh thản, sang sông với ước nguyện và niềm tin ‘**thế hệ trẻ sẽ dẫn thân tiếp đuốc!**’ Hôm lên Montréal dự tang lễ, đứng bên quan tài, nhìn Dấu Nghi qua hàng lệ nhòa, tôi thầm khấn ‘xin chào vĩnh biệt người huynh trưởng một thời cùng hạnh phúc sinh hoạt bên nhau’. Vĩnh biệt huynh trưởng! Vĩnh biệt:

Người đã có lần mơ sang sông
Nôn nao khi ngắm khói mây hồng
Sau làn sương tỏa bao hoa mộng
Kẻ đứng bên này ngược mắt trông

Ngược mắt trông nhưng chỉ thấy toàn sương khói
mênh mông, nào đâu hình bóng Ngựa chịu khó.

Tr. Nguyễn Tấn Hồng

Tôi chỉ biết Anh Thoại từ sau 1975, khi qua cư ngụ ở Montreal, nên quá trình hoạt động của Anh tại Việt Nam, tôi không được rõ. Tuy vậy qua 30 năm sống cùng thành phố, nhà cũng tương đối không quá xa, lại thêm có nhiều sinh hoạt chung nên cũng đủ để được biết những đức tính tốt của Anh, trong tư cách của người con, người cha, người của tập thể.

Tôi rất mến phục lòng ngay thẳng, sự tận tâm và nét kiên nhẫn của Anh. Riêng trong phạm vi nhỏ của Xóm HĐ Trưởng Niên Montreal, vì có tuổi, tôi được Anh Chị Em đặt vào chức vị Trưởng Xóm, nhưng trong thực tế, tất cả mọi việc, đều hoàn toàn trông nhờ anh Thoại lo chu tất. Đối với Phong Trào, Anh

có công rất lớn tận tụy giữ vững tờ Liên Lạc, khước từ không được thì cứ tiếp tục gánh vác, quả xứng đáng với tên rừng Ngựa Chụ Khó (Viết tới đây tôi cảm thấy hổ thẹn, vì trong bấy nhiêu năm, tôi không góp được một chữ nào cho tờ Liên Lạc). Tôi còn nhớ hồi sau này, Anh có hỏi tôi kiếm những số Làng Vắn, để có dịp thì dùng lại những hình vẽ của Họa sĩ Tân. Tôi bắt đầu gom góp chưa được bao nhiêu, thì Anh đã ra đi rồi.

Vì Anh sanh năm Ngọ, nên trong nhà thấy có bộ sưu tầm những hình ngựa, tượng ngựa. Có lần tôi đọc báo, thấy có hình một đoàn ngựa chạy trên tuyết, nên kiếm cách in lại biểu Anh vào dịp Tết. Tôi nghĩ Anh cũng thích.

Vào những ngày chót của Anh, tôi có dịp tới thăm Anh hai lần, một lần vào ngày thứ sáu trước đó, cùng với anh Tùng và anh chị Cương. Bữa đó được biết là hôm sau, Anh sẽ về nhà vì tình trạng đã khả quan. Nhưng đầu tuần, lại có tin Anh đã trở lại bệnh viện. Thứ tư tuần đó, tôi có việc đi xa gấp, nhưng trong linh tính, cảm thấy có điều bất ổn, nên gắng rẽ qua thăm Anh trong bệnh viện. Tôi vào, thấy Anh nằm nhắm mắt, nét mặt mệt mỏi, chị nói ‘Anh Hồng tới thăm anh đó’, nhắc hai ba lần. Anh mở mắt, nói ‘biết biết’. Tôi nắm tay Anh, bóp chặt và nói "gắng nhé, chịu khó nhé, không chịu bỏ nhé" và từ biệt Anh. Tôi rời bệnh viện, với cảm nghĩ rằng Anh không qua khỏi và biết là đây là lần chót thấy Anh còn sống.

Bữa dự đám tang của Anh, tôi vừa buồn vừa nhớ Anh, vừa được điều mãn nguyện là đông người tham dự. Riêng trong HĐ, có các em nhỏ, các trưởng lớn gần xa, nghĩ thật xứng đáng với sự đóng góp của Anh cho Phong trào. Cũng buổi tối hôm đó là tiệc gây quỹ cho Liên Đoàn Việt Nam, tôi có tham dự, có dịp coi các em nhỏ đóng kịch, nói tiếng Việt còn ngọng ngịu, nhưng cũng vui, vì tôi biết rằng có các em như vậy thì Phong Trào còn sống trong tâm tưởng của người Việt, và được như vậy, cũng một phần do công lao đóng góp của Ngựa Chụ Khó.

Tr. Mai Xuân Phú, tên rừng Tý Con.

Từ ngày Ba tôi mất 13 năm trước, bác Nguyễn Trung Thoại là cái móc nối giữa tôi và Hương Đạo Trưởng Niên. Tôi xung phong giữ chức vụ thủ quỹ với cái tên dễ thương ‘Tý con’ do bác ngẫu hứng đặt cho. Tên rừng của bác Thoại là ‘Ngựa chụ

khó’, còn tên rừng của tôi từ nay là ‘Tý con’. Nghe cũng vui!

Mỗi năm tôi gặp bác Thoại khoảng chừng bốn, năm lần, và mỗi lần gặp thời gian rất ngắn ngủi, không quá 5 phút. Khi báo Liên Lạc in xong và gửi đi cho các trưởng, bác Thoại thường gọi cho tôi tường trình số tiền thu và chi. Khoảng hai ngày sau tôi cập nhật sổ sách và đến nhà bác với tờ báo cáo tài chánh in ra ba bản. Tôi và bác trao đổi ngân phiếu. Bác đưa tôi mt ngân phiếu tổng cng tiền thu còn tôi đưa bác vài ngân phiếu để trang trải tiền tem, tiền in, tiền bì thư, v.v... Làm Thủ quỹ cho Liên Lạc, tôi nghĩ không có nghề nào nhàn hơn được!

Ngày 16.9.2005, khi báo Liên Lạc số 55 đã gửi đi, tôi đến gặp bác như thường lệ. Lần này bác mời tôi vào phòng khách và tâm sự. Bác nói tôi nên viết một bài nói về 13 năm làm Thủ quỹ. Tôi thố lộ rằng viết bài thì tôi không ngại, nhưng vì ít có kỷ niệm với các trưởng Hương Đạo, khó lòng chia sẻ tâm tình gắn bó như giữa bác và các trưởng khác. Bác Thoại ‘nhắc tuồng’ là tôi nên viết về tình trạng quỹ rất khiêm nhường, ít ỏi (tôi trộm nghĩ có lẽ bác muốn kêu gọi lòng hảo tâm của độc giả). Viết đến đây, tôi chợt nhớ là hình như tôi cũng chưa bao giờ góp củi lửa cho quỹ thì phải! Bác ngậm ngùi cho biết là hiện giờ có ít người hợp tác trong việc viết bài và phát hành báo mà sức khoẻ của bác càng ngày càng xuống. Bác nhìn tôi cười và nói là bác vừa xuất viện về. Ba tuần sau tôi được tin bác đã qua đời (8.10.2005). Tôi bàng hoàng không hiểu phải nghĩ gì! Tại nhà quán Magnus Poirier, tôi đọc lại ‘Lá thư mùa hè’ trong Liên Lạc số 55, có câu bác viết như lời từ giã anh em hương đạo ‘chúng tôi phải nghĩ đến một ngày nào đó phải gác mái chèo... tự thấy đã đến lúc phải cất cao tiếng gọi đờ, dù là trong đêm vắng’.

Tôi được tin là xóm Trưởng Niên Montréal và Ottawa sẽ phát hành Liên Lạc số 56 sau đó sẽ giao lại việc phụ trách báo cho các trưởng bên Hoa Kỳ. Tôi ủng hộ ý kiến trên cũng như việc chuyển giao trách nhiệm Thủ quỹ cho trưởng khác. Bác Thoại đi rồi Tý con không còn ai hướng dẫn.

Tr. Ngô Phú, VN Printing

Sáng Chủ Nhật 9.10.05, trên đường từ Toronto về lại Ottawa tôi nhận được tin Trưởng Ngựa Chụ Khó đã bỏ cuộc chơi lớn. Dù biết rõ là sức khoẻ của Trưởng

xa sút, nhưng lòng thầm nghĩ chắc cũng chưa đến nỗi nào. Do đó mà khi nhận được hung tin, tôi tưởng như mình nghe lầm. Có thể nào mới cách đây vài ngày, anh còn điện thoại cho em bàn tính chuyện in báo mà. Anh cho biết cho biết bài vở số 56 gần đủ rồi. Anh tâm sự lúc này sức khoẻ kém lắm, có lẽ chỉ ráng làm thêm được số 57 cho năm 2006 rồi nghỉ. Thật tình, nghĩ đến sức khoẻ của anh, tôi rất ái ngại, nhưng làm việc với anh khá lâu, tôi biết anh rất thương tờ Liên Lạc, phải nói là thương đứt ruột. Đúng là cảnh bỏ thương vương tội. Tôi nhẹ nhàng gợi ý ‘trong thời gian sắp tới Ottawa sẽ nhận phần đánh máy, trình bày, in ấn và phát hành; như vậy anh chỉ còn phải lo mục ‘Mã Thư’ và lựa chọn bài vở, chắc không đến nỗi mệt lắm’. Anh ngần ngừ một chút rồi nói, vài tuần nữa anh sẽ xuống Ottawa để bàn với Trường Thương, người lâu nay vẫn làm việc sát cánh với anh, và Trường Mẫn, người mới được anh mời vào Ban phụ trách Liên Lạc vì Trường Mẫn đã giúp anh cập nhật hoá danh sách độc giả, đánh máy nhãn thư và hứa rồi đây sẽ thay thế Trường Thương đem báo đi gởi. Anh cũng nghĩ ý muốn gặp Trường Bướm và vài Trường khác để bàn chuyện cụ thể. Rồi như có điều gì thú vị, anh cười ‘Giáng Sinh này anh em mình còn gặp nhau ở Ottawa mà!’.

Anh Thoại! Giáng Sinh đã tới rồi. Nhạc mừng Chúa ra đời đã vang vọng khắp nơi. Nhà nhà đã lên đèn rồi. Em biết nói gì đây?

Tr. Phạm Văn Thiệt

Tôi được các anh chị em trong xóm Hướng Đạo Trường Niên Montreal yêu cầu, nói cho đúng hơn là ép phải viết vài giòng để tưởng nhớ trường Nguyễn Trung Thoại. Gợi là ‘ép’, bởi vì cảm thấy ngại ngừng khi đã trên 20 năm nay, tôi không còn ‘viết lách’ nữa; nhưng vẫn bó buộc phải viết, lý do vì các anh chị em ở trong Xóm cho tôi là người đã có nhiều kỷ niệm chung với Trường Thoại. Chẳng biết có đúng không, nhưng như các bạn cũng biết, lệ làng xóm thường ghê lắm, không tuân là không xong, nên tôi đành liêu cảm lại bút. Ở đây tôi dùng tiếng ‘Anh’ để xưng hô, nghe có vẻ hơi lạc lõng đối với một tờ báo Hướng Đạo, nơi mà người đọc đã quá quen với tiếng ‘Trường’ khi đề cập đến một HDS có tuổi, đã từng giữ những chức vụ quan trọng trong Phong Trào HĐ, và nay đã quá vắng.

Anh Thoại, người vừa mới ‘gác mái chèo’ và tôi, đã cùng với nhau chia sẻ nhiều kỷ niệm sống, nhưng

không nhất thiết hoàn toàn thuộc lãnh vực đời sống Hướng Đạo. Về phương diện này, tôi nghĩ là có nhiều Trường khác biết rõ hơn tôi, và có lẽ các Trường ấy sẽ ghi lại đầy đủ hơn.

Chúng tôi đi Hướng Đạo vào cùng một thời gian, song Anh sinh hoạt ở miền Trung, còn tôi ở miền Bắc. Chúng tôi chỉ thật sự gặp nhau vào hồi đầu thập niên 70 tại Saigon, lúc Anh ở Hội đồng Trung Ương, còn tôi ở Bộ Tổng Ủy Viên. Giao tình giữa hai chúng tôi trở nên đậm đà hơn khi gặp lại nhau ở Montreal, Canada vào năm 1985; nhất là từ sau khi Anh đồng ý tiếp tục lo cho tờ Liên Lạc, lúc đó vẫn còn thô sơ, và từ sau ngày thành lập Xóm Hướng Đạo Trường Niên Montreal.

Đó! Những kỷ niệm sinh hoạt Hướng Đạo chung với nhau của chúng tôi chỉ có thế. Chỉ có thế, nhưng tôi thấy cũng tạm đủ để viết ra đây mấy lời tâm tình này, trong đó, tôi cảm thấy không sao có thể gọi trường Thoại bằng danh xưng Trường trịnh trọng, xã giao, mà muốn gọi như chúng tôi đã quen gọi nhau một cách thân tình là ‘Anh’. Không phải như người ta quen nói ‘gần chùa gọi Bụt bằng Anh đâu’ mà vì mấy anh em cùng văn T và Th chúng tôi ở trong ban biên tập tờ Liên Lạc - Thoại, Thương, Thọ, Thiệt, Tinh, và Tý (mà bây giờ Thoại đã gặp lại), vẫn quen xưng hô với nhau bằng ‘anh’ thân thiết. Vì thế, tôi không gọi Anh là Trường.

Theo quan niệm thông thường, chỉ khi một người đã quá vắng, thiên hạ mới có dịp khám phá ra những cái hay, cái tốt của họ. Trường hợp Anh Thoại thì khác. Những cái hay, cái tốt của Anh, mặc dù khi còn sống, vì nhún nhường, anh vẫn lác đác quây quật không chịu nhận, khi có người đề cập tới, nó hiển hiện, rõ như ban ngày.

Anh mang tên rùng là Ngựa Chịu Khó nên ở nhà anh, trong tủ kính phòng khách, thấy trưng bày đủ các thứ ngựa, to nhỏ đủ loại, đủ điệu bộ. Một hôm, tôi chọc quê Anh, hỏi: ‘Anh chỉ cho tôi biết, trong số các con ngựa trưng bày ở đây, con ngựa nào có thể gọi là con ngựa chịu khó?’. Anh chỉ cười trừ ‘Cái anh này!’.

Nhưng từ ‘chịu khó’ không diễn tả hết được con người của Anh Thoại. Có đôi lần anh tự nhạo, cho mình là Ngựa Khó Chịu. Đó là Anh nói chơi thôi, chứ trong thực tế, chúng tôi thấy Anh luôn luôn tế nhị, cẩn trọng, không làm ai phải khó chịu về mình. Thẳng hoặc, có những trường hợp chẳng đáng đùng, khi thấy phải viết ra, nói ra những điều có thể làm phật ý, hoặc gây khó chịu cho người khác, tôi thấy

Anh thường tỏ ra hết sức miễn cảm. Đức tính này được tỏ lộ rõ ràng trong mục Mã Thư của bản tin Liên Lạc .

Nhân nói đến Mã Thư, trong những lần hai anh em tâm sự, khi bàn về việc tìm người ‘trao đước’ Liên Lạc. Anh có dò dẫm, ước hỏi xem trong tương lai, liệu tôi có thể nói hai tiếng ‘Sẵn sàng’ của người Hương Đạo Sinh để thay thế anh được không. Tôi đã thẳng thắn trả lời Anh là người có quá nhiều ưu điểm, khó có ai thay thế được; riêng cái mục Mã Thư đừng nói gì tôi, mà cả những anh chị em Hương Đạo kỳ cựu mà chúng tôi quen biết, ai cũng sẽ chạy làng thôi. Anh lại mỉm cười và bật ra cái câu muôn thưở ‘cái anh này!’.

Tôi còn nhớ, có một lần, tôi đã thẳng thắn phân tích và trình bày với Anh là chính những ưu điểm của anh đã khiến việc tìm người thay thế rất khó. Hôm nay, Anh đã nằm xuống, không còn có thể tiếp tục dùng câu ‘Cái anh này!’ để đánh trống lảng như trước, nên tôi xin tóm tắt những cái tốt, cái hay của Anh, con người vốn dĩ đã chịu khó mà còn giỏi chịu đựng, tóm gọn là một chữ ‘Hòa’ - Hòa hợp, Hòa thuận, Hòa đồng!

Theo tôi nghĩ, đó chính là những yếu tố đã giúp Anh thành công trong công tác chính quyền mà trước đây Anh đã từng tham gia, cũng như trong việc giao tiếp với các anh em HDS trong các xóm, làng Hương Đạo Trường Niên, hay trong việc điều hợp Ban Biên Tập của tờ Liên Lạc mà Anh đã chèo chống mãi cho tới khi bó buộc phải ‘Gác mái chèo’.

Tr. Trần Đình Phước

Khi đọc Đặc San LIÊN LẠC số 55, phát hành tháng 09/2005, trang 3, Lá Thư Mùa Hè, đoạn cuối ‘Gác Mái Chèo’ Cát Cao Tiếng Gọi Đò dù là trong đêm vắng, tôi rất buồn như linh cảm một điều gì sắp xảy đến. Tôi vội vàng email hỏi Trường Thoại định bỏ anh chị em Hương Đạo khắp nơi sao mà lại viết như vậy. Nếu Trường không tiếp tục chăm sóc Đặc San Liên Lạc nữa thì anh chị em Hương Đạo khắp nơi sẽ mất đi một món ăn Tinh Thần mà trên 15 năm qua Trường cùng một số Trường khác đã hy sinh, dần thân đem lại cho anh chị em. Bất cứ ai cũng có thể tiếp tục vai trò của Trường, nhưng tìm một người có tấm lòng vị tha, hy sinh và được mọi người kính phục như Trường chắc là không dễ tìm.

Chưa được hỏi âm của Trường, thì bất ngờ Trường đã ra đi không một lời giã từ, để lại trong tôi, cũng

như anh chị em Hương Đạo khác lòng thương tiếc vô biên.

Có lẽ gia đình tôi may mắn được hội ngộ với Trường lần cuối tại Hoa Kỳ, khi Trường đến California để thăm gia đình người con trai đang sống tại Walnut City, cách San Jose hơn 1 giờ lái xe. Trước đó, Trường đã điện thoại và nhắc tôi Phước, Phương và Phước An nhớ đến dùng cơm trưa với anh Thoại nghe. Dù cháu Phước An đang đi học xa, dù Mỹ Phương và tôi bận bịu trong cuộc sống hàng ngày, nhưng tôi cũng dứt khoát trả lời, bất cứ lúc nào Trường gọi là chúng em sẽ đến ngay. Gia đình em rất hạnh diện và sung sướng được gặp Trường.

Ngày Chủ Nhật 03 tháng 04, năm 2005, gia đình tôi lái xe đi Walnut để thăm Trường và gia đình, nhân tiện dùng cơm trưa với gia đình Trường. Mỹ Phương làm món Mì Vịt Tiềm mang lên mời Trường và Bê Trên của Trường cùng gia đình thưởng thức, con dâu của Trường thì chuẩn bị các món ăn đặc sản Huế. Buổi ăn trưa trong không khí đầm ấm đầy tình Huynh Đệ Hương đạo. Tôi đã lắng nghe Trường kể về cuộc đời của một sinh viên tốt nghiệp Quốc Gia Hành Chánh khoá đầu tiên, trải qua nhiều thăng trầm của một công chức nhà nước, đã từng chịu trách nhiệm một tỉnh thuộc địa đầu giới tuyến (Quảng Trị), đã từng được ân thưởng Bảo Quốc Huân Chương (Huy Chương Cao Quý nhất của Chính Phủ Việt Nam Cộng Hòa) và chức vụ cuối cùng vào năm 1975 là Phó Đông Lý Văn Phòng Bộ Nội Vụ.

Ngoài ra Trường nói rất nhiều về tình Huynh Đệ Hương Đạo Việt Nam trước năm 1975 và sau này ở Hải Ngoại, những trăn trở và hoài bão đóng góp cho phong trào Hương Đạo Việt Nam Trương quan tâm đến phong trào Hương Đạo Trường Niên, nhấn mạnh đến việc phát triển Nữ Hương Đạo trong thời gian tới, đặc biệt là hoàn thành Quyển Lịch Sử Hương Đạo Việt Nam chung với hai Trường Mai Liệu và Trần Anh Tuấn vào năm 2007. Năm kỷ niệm 100 năm thành lập Phong Trào Hương Đạo Thế Giới.

Tiếp thay công việc còn dang dở thì Trường đã giã từ ra đi, tuy nhiên hai Trường Mai Liệu và Trần Anh Tuấn hứa vẫn tiếp tục dù không có Trường và cam kết đúng năm 2007 sẽ hoàn tất ước mơ sinh thời của Trường đối với Phong trào Hương Đạo Việt Nam.

Lê Văn Châu,
bút hiệu Lê Quốc

Anh Nguyễn Trung Thoại và tôi cùng xuất thân Quốc Gia Hành Chánh. Hồi tôi mới đến Canada, anh đã ghé thăm, lúc ấy tôi đang ở trong một căn ‘ốp’ chật hẹp. Gia đình tôi chân ướt chân ráo mới tới Montréal, quần áo còn dính phèn, mặt mũi còn phảng phất mùi cái tạo, tôi lúng túng rót nước mời khách, và kêu anh bằng cụ. Cứ tưởng mình xã giao đúng cách. Anh phụng liên ‘cụ gì mà cụ, kêu bằng anh đi’. Rất thẳng thắn và thành thật. "Dạ! thì anh. Chào anh. Ngọn gió nào thổi anh tới đây?", tôi hỏi. Tình đồng môn khá ấm cúng kể từ lúc gọi nhau bằng anh. Và cũng từ lúc đó, chúng tôi khi thì bún bò Đông Ba, lúc bánh bèo Vĩ Dạ. Cả cái xứ Huế nằm gọn trong quán "Impérial", khu phố Tàu Mộng lệ An. Cái bang hành chánh chúng tôi thường hay hội họp nơi đây.

Anh Thoại là người có óc khôi hài. Có lần anh kể tôi nghe là anh nằm mơ Ngọc Hoàng định bổ nhậm anh làm Tổng Thống. Anh từ chối "No, con sợ đi tàu suốt lắm". Thế làm Thủ Tướng chịu không? "No, thằng bạn làm Thủ Tướng nó bảo đừng vì dễ bị đảo chánh". Vậy làm thượng thư chắc được? "Cũng hông được! con không phải là nhà khoa bảng. Làm Tinh Trưởng, Quận trưởng con cũng đã thử rồi, bây giờ hết ham". Ngọc Hoàng nổi giận ‘Vậy mi muốn chi?’. "Dạ! con xin làm ‘Trưởng ấp’". Ngọc Hoàng chuẩn tấu. Vậy là Trưởng ấp cho đến ngày lên Thiên đàng! Mười tám năm làm Trưởng ấp, làng Hành chánh, đôi phen cũng sóng gió, lao đao. Nhiều lần Trưởng ấp phải vất vả Úc du, Tây du, Mỹ du, gặp gỡ anh em để dàn xếp những hiểu lầm, xích mích trong làng. Ngày Trưởng ấp lên đàng phó hi Hoa Thịnh Đốn, Quốc tôi có làm một bài thơ nhái bài ‘Anh Khoá’ của cụ Á Nam Trần Tuấn Khải để tặng anh.

Trưởng ấp ơi!
Em tiễn chân anh đến tận nhà ga
Hai tay em nâng miếng thịt gà "Mắc Đô".
Tay cầm gà, giọt lệ chạy quanh
Anh xoi một miếng, tỏ chút tình em nhớ thương.
Hành chánh bây giờ rách nát như tương
Anh đi phó hội nhớ liệu đường anh nhé, anh ơi!
Anh đi phó hội xong rồi,
Về đây em thưởng một đôi ... bánh dày.

Thôi! Bây giờ anh đã rong chơi cõi Thiên Đàng, hạnh phúc. Chút kỷ niệm mềm như sợi khói, mong manh như tơ trời, nhưng vương vấn mãi không thôi. Xin anh hãy yên nghỉ!

Trưởng Nguyễn Phúc Vĩnh Tiên

Anh ra đi vào một ngày chớm đông, trong lúc ở quê nhà đang bão lụt. Tôi đang tắm nắng vùng *miệt dưới* (Down Under) bỗng thấy giá lạnh khi nghe tin anh già từ cuộc chơi đột ngột. Vẫn biết trò chơi nào rồi cũng tàn, người nào cũng một lần cuối cùng, cũng một lần khoác chiếc áo quan. Anh cũng đã thọ mạng, nhưng mất anh tôi vẫn tiếc. Tiếc như những người vẫn hồng mong anh tiếp tục ‘thò’ món hàng Liên Lạc trong khi anh có lúc muốn trút bỏ yên cương, chạy rông cho đỡ cuồng chân, khó chịu dù anh chịu khó khá nhiều.

Tôi biết anh qua từ Liên Lạc. Gặp anh lần đầu ở trại Thăng Tiến tại Úc. Bữa đầu kết nhau có lẽ cũng vì giọng Huế. Nhận ra nhau người An Cựu, kẻ Vỹ Dạ, cách nhau một giòng sông, Hương Giang. Tôi hỏi thăm vị giáo sư cũ thời Trung học Khải Định vì biết anh cùng ở An Cựu, không những anh tận tình giải đáp tại chỗ mà trở về anh còn cung cấp thêm nhiều chi tiết qua ‘Mã Thư’. Tính anh vẫn thế, làm gì thì làm tới nơi tới chốn; giúp ai thì giúp tận tình tận lực mới thôi. Gặp lại anh lần thứ nhì ở Thăng Tiến Mỹ tôi dúi vào tay anh bài báo “Rồi đây khi sinh hoạt nói tiếng gì?” như món quà tái ngộ. Anh cho lên Liên Lạc và thấy được làn sóng phản hồi từ nhiều độc giả anh chị em.

Mười năm trước tôi quản quan nhiều nơi ở Canada trước khi sang Pháp thì HĐVN mất đi một người anh cả tôi chỉ biết tên, một Trần Văn Khắc nào đó. Tới Pháp, Trưởng Vĩnh Đào cho xem ảnh mới biết té ra “Ông Kem Hoà Bình” Bác Khắc Hội trưởng Hội Phu Huynh Học Sinh trường Nữ Trung Học Bùi Thị Xuân Đà Lạt, tôi trong Ban giảng huấn có gì lạ nhau. Lạ, bởi tình nghịch khi trẻ không chịu kêu tên khai sinh mà cứ bày đặt, đặt tên rồi cứ thế mà gọi chết tên luôn. Trưởng Khắc mất lúc tôi ở gần mà không biết đề đến viếng thăm. Tôi còn nhớ, vợ chồng tôi đã có lần dùng cơm với anh và bề trên của anh tại nhà Trưởng Kim Chi, bào muội Trưởng Dương Kim Sơn, mới năm ngoài tại Montréal, thấy anh còn khoẻ, đầu gối giờ này ngồi tưởng nhớ, tiếc thương, ân hận, không đến tận nơi tiễn đưa anh cũng như Trưởng Khắc lên đường.

Kính chúc anh bình an và vẫn chịu khó xông xáo, không chôn vó nơi cư ngụ mới. Xin anh chuyển giùm sự ngưỡng mộ của tôi đến cụ BP và gửi lời kính thăm đến Nguyễn Hoè, Trần Điền, Võ Thanh Minh, Hoàng Tường, Trương Văn Thanh, Hồ Thị Vẽ, Trần Văn Khắc cùng nhiều trưởng khác với tất cả lòng kính mến và thương tiếc.

Tan theo cùng nắng

Thưa quý vị, khi mà quý vị đã có trong tay mấy chục số báo Liên Lạc và Quốc Gia Hành Chánh ra đúng kỳ hạn những số báo được trình bày trang nhã, đẹp nhất là tờ Liên Lạc với mục Mã Thư trả lời rất khôn khéo, dí dỏm thì ngược lại anh tôi phụ giúp gia đình rất khiếm tốn, có lẽ phần lớn là do chị tôi quá thương yêu anh mà quán xuyến tất cả mọi việc, nuôi nấng con cái lo ăn học thành tài. dạy dỗ con đạo hạnh làm người. Cũng chị tôi, những lúc anh bệnh bác sĩ cho uống thuốc sang trưa chiều tối anh vốn thường xem nhẹ mọi việc thuốc uống ghép luôn sáng trưa một lần, tánh chị cẩn thận hay lo lắng nên đã mua một đồng hồ báo thức, mỗi khi đồng hồ reo lên chị vội vàng đi lấy thuốc đưa cho anh, chia cho anh, chị là thế đấy, Thằng chi có khi nhà hư mái dột kêu thợ tây đến sửa chữa, chị đã một mình đối phó với thợ bằng tất cả khả năng sinh ngữ của mình tiếng Pháp xen vào vài chữ tiếng Anh, miễn sao thợ sửa chữa tốt đẹp là được trong khi đó thì anh tôi cũng đang bận, bận gõ máy làm báo để ra đúng kỳ hạn. Anh tôi vì quá tha thiết với Hướng Đạo, nên đã đặt tên cho đứa con trai duy nhất của anh là Sói, gia đình Sói ở bên Mỹ, hầu như tuần nào vợ chồng con cái cũng đều phone thăm anh chị và anh đã dạy các cháu nội những bài hát vui vẻ dễ thương qua điện thoại, Hạ cô con gái thứ hai ở xa ngày nào cũng gọi phone thăm, có ngày gọi hai ba lần đến độ anh phải gắt lên "...khỏe, khỏe lắm, rất khỏe đừng gọi nữa, ra báo sẽ trễ hạn". Có những hôm anh chỉ đi ra ngoài, khi trở về nhà thấy trên bàn có một túi đồ ăn và một cành hoa tươi cắm trên bàn làm việc thì biết ngay rằng cô con gái út vừa mới ghé qua đây, đó là Hà, thương yêu cha mẹ âm thầm.

Rồi một hôm, chị gọi phone báo tin cho biết anh đã vào bệnh viện sức khỏe có phần sút giảm nhiều, điều này đã làm cho đại gia đình chúng tôi lo lắng, khi nghĩ đến điều không may xảy ra thì đại gia đình chúng tôi sẽ mất đi một người chồng, người cha, người anh và người Bác mà chúng tôi vô cùng thương mến. Bởi vì anh đối xử với xã hội, bạn bè kẻ trên người dưới ai ai đều thương mến, thì trong gia đình cũng vậy vợ quý chồng con cái kính yêu cha mẹ, anh em kính trọng nhau, các cháu kính yêu bác vô cùng.

Những lần anh ra vào bệnh viện đều có Chị và Thu, cô con gái lớn luôn luôn ở bên cạnh chăm lo săn sóc, mỗi buổi chiều Thu cùng cha đi dạo vài vòng trong sân bệnh viện. Vợ chồng Thanh Yến mặc dù bận rộn công việc, nhưng mỗi buổi chiều sau khi đóng cửa tiệm đều vào bệnh viện thăm anh, kể những

vui trong ngày cho anh nghe và cho đến khi anh ngủ hai vợ chồng mới nhẹ nhàng ra về. Anh tôi đã hưởng trọn tất cả tình yêu thương của gia đình

Một buổi tối cả gia đình tôi vào thăm anh ở bệnh viện, Nghị con trai lớn của tôi hỏi thăm bác:

- Thưa Bác ngày hôm nay Bác đã đi bộ được mấy vòng?
- Bác đi được một vòng thôi - Anh cười nhẹ trả lời

Nghị lại nói: - Con nhờ Bác một việc, ngày mai bác đi 2 vòng, nhìn xem có cô y tá nào thấy được thì Bác làm quen rồi giới thiệu lại cho con hì hì ...Bác lấy tay xoa đầu trọc của Nghị rồi cười.

Nhớ lại những ngày xưa hồi anh còn làm Tỉnh Trưởng Quảng Trị, vài tuần anh đưa vợ con về thăm cha mẹ già ở Huế và cứ mỗi lần vào thăm anh lại tự đích thân xách nước giếng để cha mẹ tắm cho mát, cái dễ thương của anh là làm trong sung sướng và vui vẻ. Cụ Ông cũng thấu hiểu được tấm lòng của con nên mỗi lần tiễn con trở về nhiệm sở đã không quên mặc chiếc áo dài đen, đầu đội khăn đóng tiễn con ra tận xe. Những buổi họp mặt gia đình hay kỳ giỗ chúng tôi vẫn thường nghe anh kể những ngày nghèo khổ, nhữnng cố gắng từ bản thân cùng sự giúp đỡ và khuyến khích của vợ để đạt được một địa vị lớn trong xã hội khi còn ở quê nhà, ra hải ngoại lại càng cố gắng hơn nữa để có một địa vị tốt trong xã hội mới. Thế mà giờ đây anh tôi đã ra đi, đi về một phương Tây.

Một câu thơ của Vương Duy nói đến sinh ly tử biệt đến ngậm ngùi

“Huyền quân cảnh tận nhất bôi từ
Tây xuất Dương Quan vô cố nhân”

Xin hãy uống cạn thêm chén rượu này và đi về Dương Quan ở phía tây đó sẽ chẳng còn ai là cố nhân”

Ôi con sông ngàn dặm, ôi bức tường huyền bí và phương Tây định mệnh đó đã đem đi của chúng ta biết bao người thân yêu.

Hôm tiễn đưa Anh ra đi, bầu trời u ám, buồn như lòng của chúng tôi và khi đặt chiếc quan tài xuống lòng đất, bỗng nhiên có một luồng nắng sáng lên và chiếu xuống xung quanh mộ phần làm sáng hẳn khoảng không gian chung quanh đó và tôi nghĩ anh tôi đã tan theo cùng nắng để đi vào một nơi mà quanh năm có tiếng nhạc reo vui, có cây trái bốn mùa xanh tươi.

Kính chào Anh.

“Một người em trong gia đình”

Hình Bóng Con Người

Lê-Minh-Lý

Chiều nay đi làm về bỗng thấy một phong thư với những giòng chữ thẳng tắp của Tr. Thoại, tôi cảm thấy bồi hồi, vì hình như tôi có *Nợ* một điều gì với Tr. Thoại !

Tôi hồi hộp mở phong bì, đọc nhanh ... và rồi tôi cảm thấy chơi vơi trong một thế giới đầy tình cảm của một đàn anh H.Đ

Bấy lâu nay, tôi đã vùi quên trong công việc làm nên đã vô tình xa lánh thế-giới thật đẹp này. Tôi nghĩ mình thật phức tạp ! Mới vừa phân tích một vấn đề thuần lý, giờ lại chìm đắm trong những tình cảm mông lung như trong "Một Cõi Đi Về"

"Trong khi ta về, lại thấy ta đi ... Con tình yêu thương vô tình chợt gọi, nhìn thấy trong ta hình bóng con người" (Trịnh-Công-Sơn).

Hình bóng con người H.Đ. chính là hình bóng của những "tảng đá phẳng lì cuộn cuộn bên trong những mạch nước ngầm", hình bóng của Tr. Thoại trên một thập niên lèo lái Đặc-san Liên-lạc, vẫn can trường tiếp tục "Nghịệp Báo" với nụ cười luôn nở trên môi. Hình bóng Tr. Thoại vẫn còn là hình bóng của một người luôn tận tụy với Phong-trào, với đàn em, và cả với... .. Bề Trên !

Còn tôi, tuổi đời bằng 1/2 của Tr. Thoại, thế mà đã tính chuyện về hưu non "H.Đ.". Sáng đến sở cầm cúi làm việc "nhà đèn", chiều về vui thú điền-viên, tối uống trà . Tôi cảm thấy có một chút gì không ổn !

Có lẽ, tôi đã mất hứng để thả hồn trôi theo những kỷ-niệm H.Đ., những ngày vui cắm trại, những đêm tâm tình bên ánh lửa! Tuổi đã lớn nên lòng tôi đã già nua chăng ? Tôi không nhìn ra lý tưởng mà chỉ thấy toàn những thực tế trên đời. Tôi phân tích và tự tìm cho mình một góc để được tĩnh tâm :

"Ta đợi ta tìm nơi vắng vẻ ..."

Tìm nơi vắng vẻ để cố lắng nghe sự im lặng của chính mình. Trong im lặng, tôi ngộ ra được thêm ý nghĩa của hành trình H.Đ. và của những năm tháng rong chơi không nghĩ ngợi. Hưởng-đạo có thật nhiều mãnh lực thu hút nhiều thế hệ nhập cuộc chơi đến trọn đời. Mãnh lực đó là niềm Hạnh-phúc riêng tư phát sinh từ việc tạo Hạnh-phúc cho Người. Hạnh phúc đó, có thể là làm một Việc Thiện hay đem Tâm Tình của mình san sẻ cho những người khác, thỉnh thoảng tạo những nụ cười tế nhị, tất cả đều phơi bày trong Bản Tin Liên-lạc đã trên mười mấy năm, và vẫn tiếp tục mang Hạnh-phúc đến cho độc-giả HĐVN (và Thân-hữu) qua những giòng chữ trong mục Mã Thư chan chứa thân tình ! Có phải đây là ý nghĩa của cuộc sống H.Đ. ?

Còn tôi, tôi đã nhìn lý tưởng HĐ như thế nào ? Lý-tưởng HĐ, theo tôi, là tập cho mình một thói quen quên bớt mình, quên bớt "Bản ngã". Có quên mình, ta mới lắng nghe được tiếng kêu gọi của thiên nhiên và của tha nhân. Và càng ép mình, ta càng thấy được sự mầu nhiệm của Tình Người .

Tôi im lặng là để tập nghe, tập quên mình. Nhưng con đường "Diệt ngã" thật xa thăm thẳm như "Đường quên lối từng sớm chiều mong - bàn chân xưa qua đây ngại ngần" (T.C.S.).

Nếu đứng trên mặt hồ "Ontario", thì hình ảnh của Tr. Thoại đã hiện thật rõ trên mặt nước. Còn tôi, tôi chỉ là một chiếc bóng lung linh trên sóng nước và chỉ mong sao được một chút phẳng lặng trong cuộc đời "Làm sao biết từng nỗi đời riêng - để yêu thêm yêu cho nồng nàn" (Như một lời chia tay - TCS).

T.M.T. (Một chiều vào Thu 2004)

Vài phút chập chờn với BP

TRƯỚC KHI VÀO TRUYỆN

Lời của Hạ: Đã ba tuần rồi Ba tôi đã đi xa, xa lắm, vậy mà mỗi khi nhìn hình Ông tôi vẫn thút thít. Đêm qua, tôi nhớ Ông nhiều, lúc thấp nhang tôi khấn ‘Ba ơi, Con thương Ba, con muốn ở bên nớ Ba cũng vui, nói cho con biết Ba muốn con làm gì cho Ba vui, Ba hí’. Ngay tối hôm đó, khoảng 2 giờ sáng tôi sực tỉnh giấc, loay hoay khó ngủ lại tôi lò mò đi xuống nhà uống ly nước lạnh, mắt tôi lại sáng và tỉnh táo hơn, thôi thì lấy cái gì ra đọc để dỗ giấc ngủ, nhẹ nhẹ lôi ra chồng tạp chí cũ, một phong bì rớt ra trước mặt. Ủa sao là nét chữ của Ba tôi trên phong bì và người nhận lại là tôi! Dấu bưu điện ghi rõ “March 22, 1995”. Tôi lặng người sừng sốt, lá thư này tôi đã nhận được từ lâu và chưa từng mở ra. Tại sao Ông không hề hỏi tôi lúc đó ‘Hạ ơi, có đọc thư Ba gửi cho con không?’. Đặc biệt hơn, đây cũng là *lần duy nhất trong đời* mà ông gửi bài viết cho tôi - Bài ‘Vài Phút Chập Chờn với BP’. Tại sao đã 10 năm qua, Ông đã quên hay sao, lại giữ im lặng lâu như thế. Nhớ lại thời gian đó, tôi vừa mới sanh cháu Hải, tháng 1 từ nhà thương về, tháng 3 thì nhận lá thư này. Quá bận rộn với sữa tã, tôi đã vội vàng bỏ chung vào chồng tạp chí trước mặt. Đã mười năm qua, lá thư của Ba tôi vẫn êm ả nằm ngoan trong chồng báo cũ. Mắt nhoà lệ, tay run rẩy, tôi vội vã mở ngay thư ra. Trước mắt tôi là bài viết của Ông với những giòng chữ thương yêu ngắn gọn “Hạ ơi,...”. Lòng tôi chột thất lại.

Lạ quá! Làm sao Ba biết được 10 năm sau, Ba sẽ già từ Liên Lạc mà gửi bài này cho con từ 1995? Để con chuyển bài này lại cho Ban Phụ Trách LL. Ba đi rồi mà vẫn nhớ “bổn phận” đóng góp bài vở cho Liên Lạc, như lúc xưa Ba đã thiết tha mời gọi các bằng hữu HĐ với câu nhấn nhủ “...nhớ nghe, nhớ viết bài cho L.L. nghe!”. Quả thật Ba không muốn L.L. gửi thư mời Ba về nhận “bằng thợ lặn”! Con biết Ba sẽ vui khi thấy các độc giả vẫn đọc được bài viết dễ thương này của “Ngựa Chịu Khó” trong Liên Lạc 56. Con hy vọng Ba còn vui hơn nữa khi biết thêm, trong tương lai, Liên Lạc còn được tiếp tục và sẽ mãi mãi là món ăn tinh thần, luôn đem lại niềm vui cho các độc giả thân mến của Ba.

Ghi chú: Chị Hạ (tên gọi ở nhà) là con gái thứ hai của Tr. Nguyễn Trung Thoại.

Lời ghi của Ngựa C.K.: Tối thứ tư 22-2-95 vừa qua, Ngựa tui trần trọc không ngủ được. Nhớ lại các năm trước, khi thì lên Toronto dự lễ sinh nhật Bipi trên đó, khi Hưởng Đạo Canada mời đến chung vui ngày kỷ niệm, riêng Ngựa tui có lần đã gặp BIPi trong giấc mơ (xin xem Liên Lạc số 6, ra tháng 4-1993), nhưng đêm nay cứ chập chờn, chập chờn ‘Bề trên (lại bề trên) của Ngựa theo dõi Ngựa suốt mấy giờ đồng hồ bèn nói: Này anh Thoại, anh đau tim nghĩ gì mà không ngủ được nữa? Có hại sức khỏe lắm, hay là anh ngồi dậy xem Ti Vi hoặc đọc sách hay thích lắm thì ba hoa trong mục thư tín Liên Lạc, như nĩa, khi mô thấy buồn ngủ, vào nằm ngủ, thì tốt hơn. Ngựa tui nghe cũng có lý (khi nào mà dám nói vô lý!), vùng dậy lấy sách đọc.

Nhằm ngày sinh nhật Cự Baden Powell, ta lấy ‘Đường Thành Công’ của Cự đọc, nghĩ rằng đây cũng là hình thức nhớ đến Cự.

Lật mãi quyển *Đường Thành Công* do hội Hướng Đạo Việt Nam ấn hành năm 1969, do hai Trưởng Nguyễn Tấn Đức và Nguyễn Thúc Toàn phiên dịch từ nguyên bản *'Rovering to Succeed'* xuất bản tại Luân Đôn mà tác giả là Bowden Powell. Trong 5 chương của cuốn sách, Chương thứ nhất: 'Ngựa'. Chương này đến trang thứ 19 mới bắt đầu 'Hiếm trở thứ nhất: NGỰA'. Đọc mãi 3 lần chương 1 này, không tìm ra hiếm trở nào cả, trừ vài hàng nói về đánh cá ngựa, bực quá đọc tiếp bốn chương khác, cũng không thấy hiếm trở gì về NGỰA cả, thậm chí cần nhân trách móc:

- Cái ông cụ này *'tào lao'* không thể tả. Nói úp úp mở mở, viết nửa kín nửa hở, tầm phào, lan man hết chỗ nói.

Bỗng một luồng gió lạnh thổi qua, thoảng nghe tiếng huýt sáo miệng: 'Hù hu hù hù hu hu hu hù', rồi một giọng cười sang sảng vui tươi:

- Chú Ngựa trách ta đấy à ? Hay lắm.

Ngựa tôi giật mình, nhìn quanh, thấy thấp thoáng một cụ tây già, mặc đồng phục Hướng Đạo cổ truyền, có huy chương, ria mép khá dày và bạc trắng. Ngựa tôi nhớ ra rồi, đã gặp một lần cách đây hai năm, vội vàng xô ghế đứng dậy chào:

- Thưa Cụ. A không, thưa Trưởng. Trưởng là Baden Powell ?

- Ủ, ta là BiPi đây. Chú Ngựa có tư lự gì đấy?

- Em đang đọc 'Đường Thành Công' của Trưởng.

- Giờ khuya khỏa mà còn ngồi đọc sách của ta, kể cũng lạ.

- Thưa, tại sao ?

- Giờ này chú còn ê a, nào Không Tử, Thích Ca, Giê Su, và BiPi thì quả chú cũng 'tiểu ngạo giang hồ' lắm đó.

- Kính thưa, em không hiểu. Trưởng chê hay khen em đấy?

- Ta không chê, cũng chả khen, chỉ tội nghiệp cho chú thôi .

- Bấm răng rứa ?

- Chú không hiểu sao? Bây giờ thời đại của công nghiệp, của khoa học kỹ thuật, của người máy, của điện toán, của vệ tinh. Chú không thích ứng với thời đại sao? Đọc Thích Ca, Giê Su, Lão Tử, và cả BiPi nữa chẳng là lỗi thời sao ?

- Nhưng thưa, chính giữa thời đại văn minh kỹ thuật này, em lại thấy cần phải đọc lại lời của Thánh nhân, danh nhân ngày trước, vì em cảm thấy thời đại bây giờ như còn thiếu một cái gì đó khiến cuộc sống con người - trong đó có em - bị ngột ngạt sao ấy. Chính vì để hiểu thời đại bây giờ mà em thấy cần đọc lại các sách xưa cũ; đây là cách Đức Không Tử của chúng em gọi là 'Ôn cổ tri tân'. Em mạn phép nghĩ như vậy, không biết có đúng không ?

- Quả chú còn ngây thơ và 'ruột ngựa'! Chú có lòng lo cho ngày mai. Chú lo rằng tương lai 'Hướng Đạo Trưởng Niên' của chú phụ trách sẽ ra sao, lo cho tờ báo Liên Lạc mà chú đang gánh vác còn sống lâu không. Ngày mai làm con người khổ quá lắm. Ngày mai là động lực bắt con người quay tìm quá khứ. Ông Phật bên Ấn Độ nói một câu nghe khác lạ, bất thường 'Hồi đầu thị ngạn', chắc chú biết câu đó. Cái quá khứ cứ chuyển vị về tương lai, bắt con người phải bơi lội theo nó mãi. Mọi môn học trước đây, cuối cùng cũng quay về đào bới cho ra cái quá khứ nguyên sơ đó vậy. Chú vừa mới hỏi điều chú nghĩ có đúng không, ta biết sao trả lời. Đúng cũng là không đúng, mà không đúng cũng là không không đúng.

- Thưa Trưởng. Trưởng lập ngôn kiểu ấy, em làm sao hiểu được. Xin Trưởng dùng ngôn ngữ bây giờ, may ra em mới tiếp thu được phần nào.

- Chú bắt ta làm một điều khó khăn. Ngôn ngữ bây giờ khó hơn ngày xưa gấp bội.

Ngày xưa ngày xưa, chữ nghĩa ít nên lần quần chỉ có mấy tiếng, mấy câu lập đi lập lại mãi, còn bây giờ chữ nghĩa quá nhiều nên lung tung lắm. Cái gì nhiều quá, dễ thành vô trật tự. Nếu chú còn chưa hiểu, đến gõ cửa nhà chú Mai Liệu ở Fresno, à nay đã dời lên San Jose rồi, hỏi chú ấy có đúng không thì rõ.

- Dạ! nhưng mà, thưa Trưởng, bây giờ nhiều sự việc quá thì nói nhiều mới đã chứ?

- Cứ cho là như vậy, nhưng chú biết không, mọi thứ dù gì là gì, thì cũng chỉ là cách nói, muôn đời khác nhau về những thứ muôn đời chỉ một.

- Trưởng nói hay quá nhưng quả tình em không hiểu. Em nhai đi nhai lại sách của Trưởng mà chẳng hiểu mô tê chi cả.

- Chỗ nào trong sách ta chú bần khoản nhất nào?

- Thưa Trưởng, như Trưởng viết về Ngựa, như em đã dẫn ở đoạn đầu, có gì cao siêu đâu, hay Trưởng có ẩn ý gì khác.

- Chú cứ đọc với một tâm trạng bình thường thì cũng hiểu, còn sâu xa hay không thì tùy ý chú nghĩ sao thì nghĩ.

- Còn gì của ta mà Chú còn thắc mắc nữa, nói ta nghe luôn.

- Thưa Trưởng cho phép thì em mới dám nói. Vì tuy Trưởng ở bên kia hành tinh, nhưng 'đệ tử ruột' của Trưởng còn ở trần thế nhiều lắm. Em nói loạng quạng, các bậc đàn em 'ruột' của Trưởng *quạt* em, em lấy gì mà đỡ! Tội em lắm. Trưởng có bênh em không? Trưởng hứa thì em xin thưa.

- Ủ ta hứa, không hề gì đâu, nói đi ta nghe.

- Thưa Trưởng, chúng ta nói rằng: Anh em Hướng Đạo thế giới (xem nhau như anh em một nhà), nhưng lại khuyển tinh thần 'yêu thương, trung thành với Tổ quốc', cái thứ patriotisme, nationaliste có phải trái với tôn chỉ Hướng Đạo không?

BiPi im lặng một hồi, gãi tai và nói tiếp:

- Chà chà, chú Ngựa này bắt bí ta phải không? Hèn chi mà 'rào đón' kỹ quá, đúng

là type người Huế của chú. Ta đã xông pha nhiều nơi, chu du lắm chốn, đi tham dự nhiều trại Họp bạn Quốc Tế, đã tổ chức Hướng Đạo tại chính quốc (Anh Quốc) cho đến các thuộc địa (Phi Châu, Ấn Độ... là các nước thù địch của ta, không ai nêu ra câu hỏi đó cả. Gần đây, ta cũng đã tiếp kiến các cây cỏ thụ Hướng Đạo của nước chú, nào là Trần Văn Khắc, Hoàng Đạo Thúy, Tạ Quang Bửu, Tôn Thất Dương Vân, Trần Văn Tuyên, không ai thắc mắc hay hỏi han gì thêm về các sách vở ta đã lưu truyền lại cả, lại còn ca ngợi là khác!

Bây giờ ta trả lời cho chú rõ, là ở nước Anh của ta không có gì lộn xộn cả, không như ở Quốc Gia Việt Nam của chú. Ở nước ta, khi Đức Vua nói gì thì thần dân thì hành răm rắp, còn như ở nước của chú thì chiến tranh hoài, ai cũng muốn làm 'xếp' cả, ai cũng muốn làm lãnh tụ, không ai chịu dưới ai nên nhiều thắc mắc. Không lẽ ta lại đầu thai kiếp khác, xin làm dân Việt Nam để hoà mình hiểu rõ tâm lý hơn, và giải đáp câu hỏi của chú một cách chính xác hơn. Ta cũng biết rằng ta là nhà binh, tâm lý học chưa uyên thâm, chính trị cũng tầm tạm, nhân đây ta mời các tay lý thuyết gia H.Đ.V.N. giúp ta, đại loại như Mai liệu, Bùi Văn Giải, Nghiêm Văn Thạch thử tìm lối thoát hợp lý xem sao?

- Thưa, tại sao trước đây Trưởng lại viết như rứa?

- Chú trách ta à? Được lắm... Hãy lên án ta nhiều hơn nữa...

- Xin Trưởng tha tội, em lỡ mồm. Nhưng xin Trưởng chỉ cho em biết có nên làm 'Scoutisme renové' không? Báo và sách cũ cần có để nghiên cứu, để thấy sai lầm, chứ không nên lập lại, phải là Scoutisme créateur mới đúng. Theo em nghĩ, Hướng Đạo giúp ta tháo vát, giúp ích, làm việc thiện, thành thật, v.v... nhưng hiện nay, nhân loại đang sa đọa trong 'đường xưa lối cũ', Hướng Đạo phải là người đứng lên, dám nói, dám sống thực sự với tình thân ái bốn bề một nhà, thứ

tình thương khác hẳn xưa rày. Từ bi này là một trạng thái nội tâm, không có cái TA. Hướng Đạo mình còn cái TA nặng lắm, nào Đội mình, Đoàn mình...

- Đúng, việc đó có làm được hay không là do trong đầu óc, ý chí của mình.

- Thưa Trường, em đã suy nghĩ nát óc mà em chưa tìm thấy phương cách.

- Tại sao lại thấy? Cái ở trong đầu thì không thấy mà chỉ nghiệm. Cái nghiệm thoát ra ngoài, thành cái thấy. Cái thấy bên ngoài chỉ hữu ích khi trở thành cái nghiệm.

- Dạ vâng, nhưng em ngu tối, đầu óc bé bỏng. Trường giảng triết lý cao siêu, được gặp Trường quả là một kỳ ngộ. Xin Trường vui lòng chỉ giáo cho em để 'vắng người còn chút của tôi'.

- Chú cũng đáo đẽ lắm, dám đem ông Nguyễn Du nhà Chú để 'cường bức' ta phải nói. Nhưng thôi, thấy chú là kẻ có lòng, ta nói đây: Biết bao nhiêu lời của Thánh nhân, hiền triết thì cũng chẳng giải quyết được gì cho cõi đời này, mà còn làm thêm rắc rối nhiều khê, hưởng gì là ta. Chú chẳng thấy chính sự viện dẫn lời người này, kẻ nọ mà sinh ra cãi cọ, tranh chấp nhau, lung tung sao? lại còn làm sai lệch lời người xưa nữa!

- Thưa Trường, em chỉ lĩnh hội một phần thôi những chỉ giáo cao siêu của Trường. Lại xin thưa Trường, em vẫn chưa hiểu lời dạy của Trường, gần như một công thức nhiệm màu 'Đúng là không đúng mà không đúng cũng là không không đúng', xin Trường giải rõ.

- Chú lòi thôi lắm, này nhé! Thế nhân sống mà là chết, kẻ dưng sĩ siêu quần chết mà là sống đó. Sự sống và sự chết là lẽ Đạo của Trời Đất tiếp nối không cùng. Chú hãy xem gốc cây khô ở đất trại. Chú có chặt đem dùng đốt lửa trại. Lửa bén vào củi, rồi củi hết là lửa tắt. Củi là hình hài, Lửa là tinh thần. Kỳ thực ta biết thế nào là hết lửa được. Lửa tắt là vì hết củi đó thôi. Không nên nói lửa tắt mà phải nói hết củi. Cũng như hiện nằm mộng mà chất vấn và lý hội lời khuyên của ta đó. Ta là Baden Powell,

B.P. là Hướng Đạo, là ta đó. Chú có biết Tân Đà, thi hào của chú cũng chỉ nêu lên một điều sơ cấp của lẽ Đạo 'Ngắm nghìn xưa ai tài hoa, ai tiết liệt, ai đài trang. Cùng một giấc mơ màng trong vũ trụ'. Nên cười trước cái chết và thân nhiên nếu chưa biết khóc trước cái sống. Vì Đời là một cuộc mộng mị đầy Chú Ngựa ạ! Vì vậy, ta nên có thái độ tự nhiên như thiên nhiên, hễ gặp lúc sống mà sống là hợp thời, gặp lúc chết mà chết là thuận cảnh, vậy việc gì mà lo buồn, mà bồn chồn cho mệt xác.

- Này giờ, chú Ngựa quần ta quá, chú là Ngựa gần già rồi, sao không an phận mà còn háu đá thế? Bây giờ Chú có vui lòng cho ta đặt lại một vấn đề với chú không? Ta chỉ góp ý thôi. OK?

- Thưa Trường, dạ được lắm chứ! Có qua có lại mới toại lòng nhau. Xin Trường khởi sự, em chờ. Xin đừng khó quá, em sốt ruột lắm.

- Này! Ta xem tờ báo Liên Lạc, thấy cũng tạm tạm. Chú gắng lên, nhưng thông thường người ta nói 'Kẻ yêu ta mà yêu không phải cách là hại ta'. Đôi khi ca ngợi quá đáng - một hình thức suy tôn - là tầm bậy vô cùng, hoặc trung thành một cách mù quáng, đó là 'ngu trung'.

- Dạ thưa Trường nhập đề ngay cho, em yếu tim, em sốt ruột lắm rồi.

- OK! Nghe đây, tờ báo Liên lạc có ghi rõ 'Nhóm Tinh thần Baden Powell thực hiện'. Trật lất! Ta đâu phải là Giáo Hoàng, đâu phải là Thích Ca, cũng không phải là Không Tử, Lão Tử v.v..mà bày đặt tinh thần này nọ. Ta chỉ đưa ra một phương pháp giáo dục, bổ túc cho giáo dục gia đình, phụ thêm vào giáo dục học đường, mong đào tạo ra một típ người hữu ích cho xã hội, rứa mà thôi, 'mộng Bình Thường', rất bình thường. Chú cũng biết sách vở có nói 'Tinh thần Thiên Chúa giáo, tinh thần Phật giáo, tinh thần Không giáo, tinh thần Lão giáo v.v..' ta là nhà binh, ta nói nôm na như rứa, chú thử hỏi lại các lý thuyết gia nhà chú, cỡ Lê Hữu Mục, Lê Cao Phan, Phạm Kim Vinh,

Mai Liệu, cả chú Lê Nguyên Bách, một Trưởng niên hay lý luận miền Úc Châu, và con người viết lách đơn giản dễ hiểu hơn cả là chú Trà Lũ ở Toronto, để xem ta nói có đúng không ?

- Thưa Trưởng, dạ Trưởng nói hết chưa, em xin thưa.

- Ủ, bây giờ quả bóng ở sân chú rồi đó, thử đá đi, Ngựa ?

- Dạ, thưa Trưởng, lúc đầu ba vị đàn anh của em là các Trưởng Thao, Trưởng Ba, Trưởng Ngân, có sáng kiến lập ra bản tin tức Liên lạc, làm theo lối thủ công nghệ, đánh máy gõ tay, mỗi tờ 8 rồi 12 trang, lối chùng 10 số thì nín thở. Tiếp đó, Trưởng Ba về đăng ký với Trưởng, Trưởng Ngân lâm trọng bệnh, cũng vừa mới theo dấu vết Trưởng Ba. Trưởng Thao sức khoẻ cũng linh xình. Sau gần một năm im hơi lặng tiếng, tụi em ở Montréal bèn cho sống lại Liên lạc (gọi là Bộ Mới cho oai) tiếp tục cái đà, càng ngày càng đông độc giả, thêm trang, thêm người, đánh máy computer đang hoàng, có nhờ anh Cáo Đỏ Mặt nên cũng đỡ vất vả. Có đôi lần sửa hình thức tờ bìa, có thêm hàng chữ '*Tiếng nói của Hướng Đạo Trưởng Niên*', nhưng quả tình, em u mê thật, nay Trưởng đã soi sáng, cho phép em ghi lại đây, xem các Trưởng khác có ưng ý không đã. Đã đành rằng lập luận của Trưởng nêu ra là chính đáng, nhưng cũng dựa theo lời Trưởng, '*đừng nghe ta nói là sửa ngay tú-xuyt, đó là ngu trung*', nên em chờ phản ứng và lời bàn Mao Tôn Cương của độc giả Liên Lạc bốn phương, sau đó mới dám sửa sai được.

- Ta rất đồng ý. Liệu Liên Lạc số sau đã thay đổi được chưa ?

- Thưa, rất chưa được, vì báo của tụi em nghèo lắm, phải hà tiện, chắt chiu từng đồng, vì là tiền của 'thập phương', em lo lắm, lo nhất là hụt vốn, cái chú Mai Xuân Phú (Thủ quỹ) lăm le từ chức hoài.

- Nói tiếp đi, để ta nghe tại sao đã thấy trật mà còn hện rày hện mai! Thiếu tinh thần Hướng Đạo ?

- Dạ, thưa Trưởng, Trưởng nói sai rồi.

- Ô kìa! Sai chỗ nào ?

- Dạ, Trưởng vừa mới nói 'Tinh thần Hướng Đạo'.

- Đâu có sai, ta có nói cá nhân ta đâu, đó là Esprit scoutisme hiểu chưa? và chú chưa cho ta biết lý do không thể áp dụng vào số Liên Lạc sắp tới được, hãy nói đi, ta chờ !

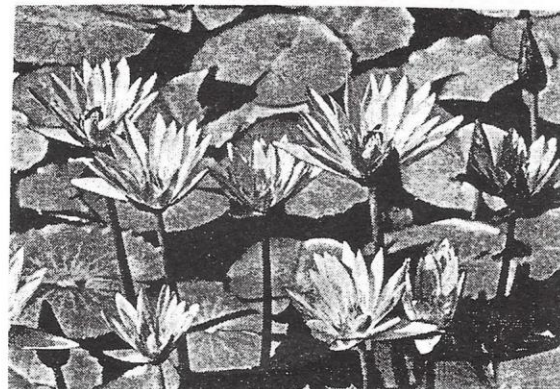
- Dạ, tụi em nghèo nên đã tính theo lối nhà nghèo! Mua phong bì gởi báo thì mua hàng ngàn cho rẻ, mà anh Tinh nhà em lại vác dấu (có chữ tinh thần BiPi) nên luôn một mạch hàng ngàn số, nay thay dấu khác thì ổng quá, bồi, thay, dán chồng lên thì luộm thuộm coi có vẻ *bẩn cổ nông* quá nên hện số sau là vậy. Còn nữa, tờ bìa cũng rứa. Anh Thọ nhà em lại đem in màu một loạt hàng ngàn tờ (cho rẻ!) nên '*bo thì thương, sưng thì nặng*' nên tụi em không nỡ! Đành xài cho hết đợt này rồi tính sau.

- A té ra rứa! Hèn chi chú tiên liệu theo lối Hành Chánh nhà chú (BiPi cười thâm, lác đầu, nói '*Déformation professionnelle!*'). Ta đã hiểu, thôi, cũng gần sáng rồi, chú yên tâm trở về ngủ tiếp đi. Bắt tay chú, ta thắng!

Nhìn lên không thấy hình bóng B.P. đâu nữa, chạy vào phòng ngủ tiếp một giấc thật dài. Sáng nay thức dậy, vội ghi lại kỷ niệm thứ nhì gặp Baden Powell, và hy vọng hội ngộ lần thứ 3, thứ 4 nữa. Chờ xem!

Ngày 23 tháng 2 năm 1995

Ngựa C.K.

BÁO LIÊN LẠC

TƯỜNG TRÌNH TÀI CHÁNH

Từ ngày 11/3 đến 6/6/2005

(Ghi chú: Bản Tường trình tình hình tài chính của báo Liên Lạc do trưởng Thủ Quỹ Mai Văn Phú trao cho Trưởng Nguyễn Trung Thoại ngày 16/10/2005 trước khi Trưởng Ngựa Chậu Khó bỏ cuộc chơi ngày 8/10/2005)

Rapport Financier du 11 Mars au 06 Juin 2005				
Date	Description	Credit	Debit	Balance
07 Juin 2005	Solde au 11 Mars 2005	3251.88		3251.88
	Contribution LL # 54	1154.50		4406.38
	Funeraille Tr Nhi Lan		125.00	4281.38
	Enveloppe LL # 54		50.00	4231.38
	Tem (LL # 54)		551.53	3679.85
	Photocopie LL # 54		450.00	3229.85
	Total	4406.38	1176.53	3229.85

Rapport Financier du 11 Mars au 06 Juin 2005				
Date	Description	Credit	Debit	Balance
16-Sep-05	Solde au 15 Sep 2005	3229.85		3229.85
	Contribution LL # 55	881.00		4110.85
	Funeraille		250.00	3860.85
	Enveloppe LL # 55		50.00	3810.85
	Tem (LL # 55)		553.84	3257.01
	Photocopie LL # 55		450.00	2807.01
	Total	4110.85	1303.84	2807.01

Tresorier:

Date: 16 Sep 2005

Khóc Trương Nguyễn Trung Thoại

Này trương Thoại ơi
Hỡi trương Thoại ơi
Dương gian vui thế sao không ở
Tiên cảnh thú gì đã vội rời
Áy lời ngọc ghéch vô duyên nhi
Đời có vui chi lại ở li
Trương đi phiêu lãng vu vi
Lệ tràn khoe mắt mặc tôi ngâm ngùi

Nhớ xưa
Xưa nhĩ bao chuyện cũ
Ôn lại lần này thế vậy thôi

Trương bốn cuộc đời vui áo đê
Thăng trầm khúc nhạc lệ vương rơi
Âm giai cao thấp đời thế hỉ
Cổ nút khôn đành thôi buông thôi

Từ nay năm tháng trôi lơ lững
Kỉ niệm cũng đành thoáng vậy thôi
Ngát ngưỡng thăng trầm quê xa tít
Khật khưỡng phiêu bồng đất nổi trôi
Phiêu bạt thấp cao cung nhạc vội

Thôi đành mai hậu
Đành mai hậu
Này kiếp phù vân thế cũng thôi

Nhớ trương
Bật cười ran nấc nẻ
Chẳng khóc
sao trào
lệ òa rơi

Phạm Quân Khanh
Ottawa, Ngày 28-09-2005

NHỚ VỀ TRƯƠNG THOẠI

Cầm tờ Liên Lạc trên tay,

Nhớ về Trương Thoại biết ngày nào ngêu.

Hôm nay huynh đã mất rồi,

Tuần qua còn hẹn về chơi dưới này !

Tinh thần Hương Đạo hăng say,

Huynh mong họp mặt, siết tay kết đoàn.

Trọn đời góp sức lo toan,

Thân Ngựa Chìu Khó chẳng màng lợi danh.

Chen vai chung với đàn anh,

Mê Sa Hội nghị, chính danh phong trào.

Bao nhiêu phần vụ được trao,

Huynh đều lãnh nhận, tuổi cao sá gì !

Giờ đây giây phút từ ly,

Tinh thân huynh đệ khắc ghi một đời.

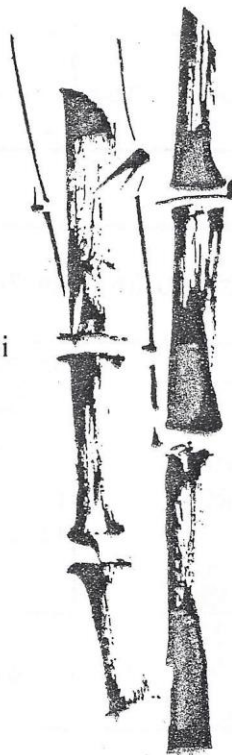
Xa nhau vẫn nhớ nụ cười,

Lòng ngay dạ thẳng của người Trương Niên.

Ottawa ngày 8-10-2005

Hồ văn Mẫn

(Xóm Hương Đạo Trương Niên Ottawa)

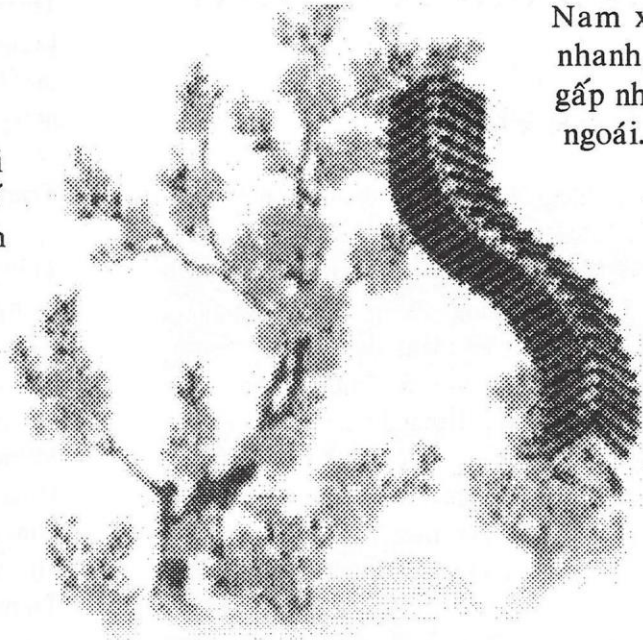
Tin Trại Thẳng Tiến 8

Là Thư Trại Trường

Đầu Xuân Bính Tuất, ban tổ chức Trại Thẳng tiến VIII-Trại Họp Bạn Thế Giới Hưởng Đạo Việt Nam Hải Ngoại xin kính chúc toàn thể quý đồng hương một năm mới vạn sự tốt lành.

Kính chúc quý Huynh Trưởng, Phụ Huynh, cùng tất cả anh chị em Hưởng Đạo Sinh được dồi dào sức khỏe, thành công mọi mặt.

Kính chúc tất cả các đơn vị Hưởng Đạo Việt Nam xa gần tiến nhanh, tiến mạnh gấp nhiều lần năm ngoái.

Nhân đây, chúng tôi cũng xin chân thành cảm tạ sự hỗ trợ nhiệt tình của tất cả quý mạnh thường quân,

quý hội đoàn, quý cơ quan truyền thông, báo chí cho các sinh hoạt Hưởng Đạo trong suốt năm qua. Kính mong sẽ tiếp tục được đón nhận những sự giúp đỡ, khích lệ của quý vị cho trại Thẳng Tiến VIII năm nay đạt được kết quả mỹ mãn.

Trước khi dứt lời, xin tha thiết kêu gọi tất cả quý Huynh Trưởng và anh chị em Hưởng Đạo Sinh khắp nơi trên thế giới sắp xếp thời giờ để tham dự trại Thẳng Tiến VIII vào tháng bảy năm nay thật đông đủ. Xin vào www.thangtien8.org để biết thủ tục ghi danh.

Thân ái bắt tay trái,
Thay mặt BTC Trại Thẳng Tiến VIII

Dương Tiến Đạt

XỔ SỐ GÂY QUỸ
 * Trại Họp Bạn Thế Giới Hưởng Đạo Việt Nam
Thẳng Tiến 8

\$5.00

- * Giải Độc Đắc Xe Mercedes 2006
- * Giải Nhũn 22" Plasma TV
- * Giải Nhũn Laptop Computer
- * Giải Nhũn Digital Camera
- * 10 Giải Nhũn 20 Gift Certificates

Tin Sinh Hoạt của

LIÊN ĐOÀN VIỆT HÙNG, SEATTLE; WASHINGTON STATE

Thiếu đoàn Hồng Hà

Trong tháng 4/05 Thiếu đoàn Hồng Hà có thêm 3 đoàn sinh mới. Thiếu đoàn nỗ lực ôn tập và huấn luyện kỹ thuật HĐ để chuẩn bị cho District Spring Camporee. Đầu tháng 5/05, Thiếu đoàn tham dự District Spring Camporee cùng với 5 Thiếu đoàn khác. Trong kỳ trại này Thiếu đoàn đã đoạt được 3 trong 5 giải thưởng. Cũng trong tháng này, TĐ đi làm thiện nguyện, gây quỹ tại Renton Farmer Market vào mỗi Thứ Ba từ 6:30pm đến 8:30pm. Trong tháng 6/05, Thiếu đoàn tham dự Graduation Picnic do Tráng đoàn tổ chức để mừng 3 thiếu sinh tốt nghiệp High School.

Trong tháng 7/05, TĐ tổ chức 1 ngày thám du, mục đích cho những đoàn sinh mới biết thêm về cây cối và rèn luyện sức khỏe. Cuối tháng 8, TĐ tham dự trại Liên Đoàn do Tráng đoàn tổ chức. Trong kỳ trại này, 2 em được đeo khăn và 3 em được tuyên hứa. Trong tháng 9/05, Thiếu đoàn hoàn tất việc làm thiện nguyện gây quỹ và tham gia lạc quyên cứu trợ nạn nhân lũ lụt Katrina cùng với Tráng đoàn, Thanh đoàn và Xóm Trưởng niên tại Seattle. Kết quả thu được rất tốt đẹp.

Thanh Đoàn Cửu Long

Trong mấy tháng Hè vừa qua, Thanh đoàn Cửu Long củng cố lại hàng ngũ, thân nhận được một số tân sinh. Thanh đoàn đã tổ chức 2 buổi hiking, huấn luyện đoàn sinh

mới và ôn tập cho đoàn sinh cũ và tham dự Trại Liên Đoàn do Tráng Đoàn Sông Hương tổ chức vào cuối tháng 8/05. Ngoài ra Thanh đoàn sinh hoạt đều đặn hàng tuần vào chiều các Chúa Nhật. Trong tháng 9/05, Thanh đoàn tham gia vào công tác lạc quyên cứu trợ nạn nhân Katrina tại Seattle cùng với Thiếu Đoàn Hồng Hà, Tráng Đoàn Cửu Long và Xóm Trưởng Niên Seattle. Ngoài ra Thanh đoàn vẫn sinh hoạt thường xuyên hàng tuần vào các chiều Chúa Nhật.

Tráng Đoàn Sông Hương

Tráng đoàn sinh hoạt bình thường, mỗi tháng họp một lần, luân phiên tại nhà một tráng sinh. Tráng đoàn hàng năm phụ trách các sinh hoạt chung của Liên Đoàn; như lễ kỷ niệm sinh nhật của BP, lễ Thanksgiving, Mừng các đoàn sinh tốt nghiệp, Trại Liên Đoàn (năm/1 lần), v..v.. và Tráng đoàn trong những tháng qua đã hoàn tất tốt đẹp nhiệm vụ của mình. Trong tháng 9/05 vừa qua, Tráng Đoàn đã tổ chức cuộc lạc quyên giúp nạn nhân bão Katrina cùng với Thành Đoàn, Thiếu đoàn, và Xóm TN đã thu được \$1,400.00. Số tiền này đã chuyển cho Cơ Quôn Cứu Trợ VN-CH qua đài Truyền Hình SBTN.

Xóm Hướng Đạo Trưởng Niên Seattle

Xóm HĐTN có thông lệ là cứ khoảng 2 tháng họp một lần, tại nhà một thành viên của xóm. Trong mấy tháng Hè vừa qua xóm đã họp 2 lần. Họp lần thứ nhất để kêu gọi tham gia chiến dịch cứu trợ nạn nhân bão lụt Katrina. Sau đó xóm đã tham gia cùng với Thiếu Đoàn Hồng Hà đi lạc quyên trong các đường phố Khu Thương Mại Seattle, đồng thời phát động đóng góp nội bộ được \$660.00. Số tiền này cộng chung với số tiền \$1,400.00 của TĐ thành \$2,060.00 và đã gửi cho VN-CH qua đài Truyền Hình SBTN. Ngoài ra, vì trong xóm có hai gia đình của hai thành viên cũng là nạn nhân của bão Katrina nên trong Xóm đã góp thêm tiền được \$1,410.00 để tặng hai gia đình này.

Xóm Trưởng niên Ottawa Họp mặt tất niên

Theo thông lệ, xóm HĐTNT Ottawa thường tổ chức họp xóm và thân hữu để mừng Lễ Giáng Sinh và năm mới Dương Lịch. Năm nay, vì xóm trưởng đi vắng nên mổ xóm (Tr. Nguyễn Minh Phúc) được dịp ‘vắng chủ nhà ... ta lên chức Trưởng’ kêu gọi cả xóm họp mặt, mừng tất niên, thật ra là để tiễn trưởng Cáo đồ mặt đi nghỉ đông 2 tháng tại Virginia, Hoa Kỳ.

Mừng gì thì mừng cũng phải có ăn. Có thể mới gọi là ăn mừng. Trưởng Dê Núi (Dương Ngọc Hương) mới từ VN về có nhiều kinh nghiệm về ẩm thực đã đề nghị tới ‘Khanh Tướng Tửu Lâu’ tên Tây là Mandarin Restaurant, trên đường Ogilvie vì nơi này gần nhà Trưởng Cáo và lại mọi người cũng có ý mừng Trưởng Quân Khanh (cũng thuộc hàng khanh tướng) mới xuất viện và đã có thể bước mà không cần ‘đá cầu bông’.

Trưởng Phúc cho biết đây là buổi họp mặt ‘đã chiến’ tổ chức chớp nhoáng, ngoài kế hoạch, nhưng cũng đã qui tụ được 15 người. Trưởng cho biết đến cuối tháng Hai, khi các trưởng đi xa trở về sẽ có buổi họp xóm chính thức để chào mừng năm mới. Trưởng Bướm thông báo cho Ban phụ trách Liên Lạc thu hẹp biết bài vở cho LL số 56 đã sẵn sàng, ngày mai 28.12 sẽ họp tại nhà Tr. Chung Thế Hùng để duyệt lần chót rồi đem in cho kịp phát hành đầu tháng Giêng.

Trưởng Ngô Phú, chủ nhân ông VNprinting mới tân trang lại tầng lầu trên nhà in, nói rộng và trang trí rất hoành tráng. Trưởng cho biết từ nay xóm có thể họp thường xuyên ở đây. Trưởng tính đặt tên cho căn lầu này là ‘Hoàng Hạc Lâu’ nhưng còn chờ ý kiến của các trưởng trong xóm vì có trưởng thắc mắc là từ khi qua Canada chả bao giờ thấy có con hạc nào chỉ thấy loại flamingo không biết có họ hàng gì với hạc không, mà toàn là flamingo bằng nhựa (plastic) mà mỗi lần có

sinh nhật dân Canada thường mượn cả chục con về trưng trước nhà. Trưởng Hồ Văn Mẫn (lúc nào cũng sáng suốt) đề nghị ở VN đồng ruộng chỗ nào cũng thấy cò trắng, có khi đặt tên là ‘lâu cò trắng’ nghe lại có vẻ về nguồn hơn là Hoàng Hạc Lâu ở tuốt tận bên Tàu. Xin bạn đọc ráng chờ hồi sau sẽ phân giải.

Chào mừng Xóm Tùng Nguyên

Qua mùa đông lạnh Xuân về
Cội Tùng bền vững chẳng nề tuyết sương
Chân thành kết bạn đồng hương
Trẻ già măng mọc vẫn vương nghĩa tình
Đông thuyền, đông hội, đông thanh
Hàng năm mừng được duyên lành gặp nhau
Tuổi già nhẹ gánh lo âu
Nhưng quên sao được mối sầu ly hương
Nay đầu tóc đã pha sương
Chúng ta quyết đốt lửa hồng lên cao
Lên cao, cao vút như sao
Lửa nung ý chí chẳng nao núng lòng
Hoa huệ luôn tỏa sắc hương
Hương xuân thơm ngát tình thương đậm đà
Quý Trường đến Canberra
Chung vui ăn uống, hát, ca thỏa nguyện
Mỗi năm tăng số đoàn viên
Thân tâm an lạc, vô biên phước lành

Canberra ngày 03.10.2005
Tr. Nguyễn Thanh Viêm & Phạm Văn Mừng

Mỗi người một vẽ

Lạc quan du ngoạn đó đây
Xóm trường Hường Đạo Sydney phong trào
Tuổi cao 3 chí càng cao
Lòng son dạ ngọc điểm tô cuộc đời
* Trường Phiêu và Tâm

Gặp chị lại nhớ đến anh
Xóm Tùng Nguyên lập lão thành tham gia
Giờ đây chị hưởng Tam Đa
Và vui quyến thuộc vào ra xum vầy
* Chị Thanh

Anh kiêng đào, tôi kiêng hồng
Thương nghiệp trên đà đương khuyếch trương
Hường đạo gia đình đều gắn bó

Quyết tâm mọi việc cũng hạnh thông
* Kiên Hồng = Tr. Công Hiền

Thờ trước tôi làm đẹp tóc nàng
Con nhà thể phật cũng đang hoàng

Ngày nay nàng chẳng cần dùng nữa
Tóc đã nhuộm màu để điểm trang
* Trâm

Tuổi nay đã được lục tuần
Bộ râu không lão, tâm xuân vẫn còn
Còn tình, còn nghĩa, còn non
Còn chèo bẻo hót ta còn vui tai
* Trường Khải

Hoa nào tiêu biểu mùa hè
Hương trời sắc nước mẩn mê nhân tài
Họa sĩ vẽ tranh sơn mài
Thi nhân sáng tác nhiều bài thơ hay
* Hai Trường Minh Lan & Bích Lan

Lẽ, Tùng, Bách Hợp gần nhau
Ai ai cũng mến anh Trâu Cần Cù
Bản tính vui vẻ hiền từ
Gặp anh chào hỏi ưu tư biển đàn
* Trường Mừng + Lý

Vui nghe: Răng, Rứa, Mô, Tê
Trai thanh gái lịch kinh kỳ bình yên
Nghề 'Thầy' cao cả đức hiền
Không cần danh lợi là tiên cõi trần
* Trường Vĩnh Tiên và Thanh Huệ

Anh sinh trước nó nở sau
Vui tươi hàm tiếu hăng say hát hò
Buổi họp có anh diễn trò
Tưng bừng náo nhiệt cười cho thỏa lòng
* Trường Nụ hoa, nụ cười

Cành Lê nặng trĩu hoa tươi
Đẹp cùng cây kiểng vào thời mùa xuân
Việc đời việc đạo góp phần
Cởi con Bạch Mã cõi trần thành thoi
* Trường Lê nặng Lê, Lê = Đẹp

Tr. Thành Viêm sáng tác theo danh sách của
Trường Phiêu

Một Đời Hướng Đạo của Hoǎng Đa Ngôn Vũ Thanh Thông

Sinh năm 1916, tại Hải Phòng, Bắc Việt, Trưởng Hướng Đạo Vũ Thanh Thông là người con trai còn lại duy nhất, sau khi anh trai mất vì bệnh lúc còn nhỏ. Thân phụ làm Thông Phán cho chính quyền bảo hộ Pháp. Vào thời kỳ khai phong của phong trào Hướng Đạo Việt Nam do Trưởng Trần Văn Khắc và Hoàng Đạo Thúy khởi xướng tại Hà Nội, năm 1931; khi đó vừa tròn 15 tuổi, đã hăng hái gia nhập vào Thiếu Đoàn Hướng Đạo Công Giáo đầu tiên tại Việt Nam là Thiếu Đoàn Trần Lục do Trưởng Trần Văn Thao làm Thiếu Trưởng.

- Năm 1936 về Hải Phòng giúp Linh Mục Phạm Quang Điện lập ra Thiếu Đoàn Hướng Đạo đầu tiên tại Hải Phòng, lấy tên là Thiếu Đoàn Guise Khang.

- Năm 1943, lên Hà Nội và gia nhập vào quân đội Pháp.

- Lập gia đình với chị Đặng Thị Lan vào năm 1944. Hôn lễ được cử hành tại một trại Hướng Đạo và với đồng phục Hướng Đạo và với quan khách là tất cả anh em Hướng Đạo.

- Năm 1945, thành lập Thiếu Đoàn Nguyễn Trường Tộ tại Hà Nội.

- Năm 1946, bỏ quân đội Pháp trốn vào bưng theo Việt Minh chống lại Pháp để dành độc lập cho Việt Nam.

- Năm 1948, vì Cộng Sản chiếm Việt Minh nên bỏ Việt Minh về lại với gia đình.

- Cùng với gia đình di cư vô Nam năm 1954, làm nghề kế toán cho công ty Pháp tại Sài Gòn để mưu sinh. Trong thời gian này đã cùng với một số các Trưởng Hướng Đạo khác tập hợp lại các anh chị em Hướng Đạo từ Bắc vào và cùng nhau tái lập và phát triển phong trào Hướng Đạo tại miền Nam Việt Nam.

- Năm 1956, làm phụ tá cho Trưởng Mai Liệu khai phá rừng hoang tại tỉnh Lâm Đồng để tạo dựng trại trường Huấn Luyện Trưởng đầu tiên của Hội Hướng Đạo Việt Nam - Trại Trường Hồi Nguyên. Các khóa huấn luyện Trưởng Hướng Đạo Dự Bị và Bạch Mã đầu tiên của ngành Tráng, Thiếu và ngành Ấu đã được diễn ra vào mùa hè năm 1956 tại trại Trường Hồi Nguyên, và cũng tại nơi này, Trưởng Thông đã Lên Đường và nhập rừng với tên “Hoǎng Đa Ngôn” nhờ vào biệt tài hoạt náo và Quán Trờ.

- Năm 1958, tham gia khóa Bằng Rừng đầu tiên của phong trào và là một trong những người đầu tiên được trao Bằng Rừng ngành Thiếu tại Việt

- Năm 1958, tham gia khóa Bằng Rừng đầu tiên của phong trào và là một trong những người đầu tiên được trao Bằng Rừng ngành Thiếu tại Việt Nam từ Trường Cung Giũ Nguyên khi trại trường Hồi Nguyên được chuyển lên Đà-Lạt và đổi tên thành trại trường Tùng Nguyên.

- Sau khi nhận được Bằng Rừng, đã hăng hái tham gia huấn luyện và đào tạo nên rất nhiều các Trường kỳ cựu cho phong trào Hướng Đạo Việt Nam và liên tục làm Khóa Trưởng cho nhiều khóa huấn luyện Bằng Rừng ngành Thiếu của Hội Hướng Đạo Việt Nam. Cũng trong thời gian này một trong những đóng góp rất giá trị cho sự phát triển phong trào Hướng Đạo của Trường Thông là việc thành lập một trong những Đạo (District) đầu tiên tại vùng Sài Gòn và Gia Định là Đạo Biển Đông, là tiền thân của Đạo Xuân Hòa và Đạo Thủ Đô.

- Năm 1967, được bổ nhiệm là Deputy Camp Chief (DCC), là một Ủy Viên Huấn Luyện cấp Quốc Gia. Sau đó được bổ nhiệm làm Miền Trưởng đầu tiên của Hội đặc trách Huấn Luyện Trưởng cho miền III, cùng với Trường Nguyễn Tấn Định đặc trách miền I, Trường Phan Mạnh Lương đặc trách miền II và Trường Nguyễn Xuân Long đặc trách miền IV.

- Sau biến cố năm 1975, bị gán tội Bộ Trưởng Bộ Phán Động và bị đi học tập suốt 6 năm chỉ vì là một Trường Huấn Luyện của phong trào Hướng Đạo. Năm 1981, sau khi thả về, bất chấp có thể bị bắt bớ và tù đày nếu tiếp tục sinh hoạt Hướng Đạo, Trường vẫn tiếp tục tổ chức rất nhiều khóa huấn luyện Trường “chui” rất kín đáo dưới nhiều hình thức khác nhau và góp công rất lớn trong việc đào tạo rất nhiều Trường tài giỏi cho phong trào và nhất là giúp sự sinh tồn của phong trào Hướng Đạo tại miền Nam Việt Nam.

- Tháng 9 năm 1990, cùng gia đình được người con gái thứ nhì bảo lãnh qua đoàn tụ tại Mỹ và sinh sống tại quận Cam, Tiểu bang California. Ngay sau khi đặt chân đến Mỹ, Trường tiếp tục phục vụ cho phong trào Hướng Đạo Việt Nam tại hải ngoại và vào tháng 2 năm 1999 được tuyên dương và trao tặng huân chương cao quý nhất của phong trào Hướng Đạo Việt Nam là Bắc Đẩu Huân Chương.

Suốt cuộc đời của Trường Vũ Thanh Thông đã hy sinh cho Hướng Đạo, sống cho Hướng Đạo, chỉ vì Hướng Đạo, chỉ biết Hướng Đạo, chỉ vui với Hướng Đạo, và tất cả vì sinh hoạt Hướng Đạo. Trường đã ra đi để lại sự thương tiếc cho chị Đặng Thị Lan, là người vợ suốt đời chỉ biết hy sinh và lo lắng cho sự sinh tồn của cả gia đình với 14 người con, 32 cháu Nội Ngoại và 8 Chắt để Trường có thể theo đuổi sự nghiệp đào tạo nhân tố cho Phong trào Trường “Hoảng Đa Ngôn” Vũ Thanh Thông ra đi là một mất mát vô cùng to lớn cho phong trào Hướng Đạo Việt Nam và cho tổ quốc Việt Nam, nhưng Trường vẫn sống mãi trong lòng tất cả anh chị em Hướng Đạo Việt Nam và tất cả mọi người trong gia đình cùng những người thân thương. Trường đã đi vào lịch sử của phong trào Hướng Đạo Việt Nam.

GUƠNG CAN ĐẢM

Bướm

Mùa đông đã qua đi nhưng cái rét vẫn còn vương vấn đâu đây. Ánh nắng thoi thóp của một ngày chớm xuân viền sáng lên những cành cây khẳng khiu, trơ trụi, lộc non chưa kịp nhú. Ở một góc đường gần dinh Toàn Quyền Canada, một bà lão đứng co ro, bất động. Bà đứng đó đã khá lâu dường như chờ đợi người nào đó. Từ phía cổng chính của dinh, một người đàn ông, có lẽ là một nhân viên an ninh chậm rãi bước lại gần người đàn bà, lễ phép hỏi *'Bà đang đợi ai, có cần giúp đỡ gì không?'*. Người đàn bà về mặt xa vắng, cố tạo một nụ cười, khẽ lắc đầu *'cảm ơn ông. Tôi không sao'*. Bà nhìn về phía con dốc ở cuối đường không một bóng người, lâu lắm mới có một chiếc xe hơi vụt qua, khuấy động cảnh tịch mịch của buổi chiều tà. Bà hồi tưởng lại cũng ngày này trước đây 25 năm, khi ấy bà còn là một thiếu phụ và cũng tại nơi đây bà đã nhận nài đứng chờ một người mà bà chưa hề quen biết. Bà chờ đã khá lâu. Thời gian như ngưng lại. Rồi từ cuối con dốc bóng một người hiện ra, lớn dần khi khoảng cách thu ngắn lại. Người đàn bà nhìn đắm đắm vào mặt người đang chạy trên đường. Bà cảm nhận được nỗi nhọc nhằn, mệt mỏi, hằn nét trên khuôn mặt đầm mồ hôi của người thanh niên. Anh chạy chậm chậm, mặt ngược về phía trước, người hơi nghiêng về bên chiếc chân giả. Người đàn bà vỗ tay, nước mắt chảy dài hai bên má. Khi chạy qua chỗ bà đang đứng, thanh niên dường như cố gắng mỉm cười, nụ cười méo xệch. Anh khẽ nhắc bàn tay lên một chút như ra dấu chào người phụ nữ đang đứng ở ven đường.

Cùng ngày hôm đó, tại một công viên thành phố, cách nơi thiếu phụ đứng không xa, có hai thanh niên cũng đang đứng đợi. Vài ngày trước, họ được tin Terry Fox, một thanh niên, 21 tuổi, bị ung thư phải cưa một

chân, trong chương trình chạy bộ xuyên Canada, sẽ tới thủ đô Ottawa ngày 29 tháng 6 và họ đã chờ đợi ngày này. Một người tên Alison, 15 tuổi, và người bạn tên Pat, bị ung thư phổi và bị cưa mất một chân giống Terry nhưng trẻ hơn, mới 16 tuổi. Cuộc chạy bộ xuyên Canada để gây quỹ nghiên cứu chữa bệnh ung thư có tên là marathon for hope của Terry Fox đã gây hứng khởi chẳng những cho những người mang căn bệnh nghiệt ngã này mà còn ảnh hưởng đến hàng triệu người trên thế giới. Pat và Alison là hai trong số những người đó.

Mới đó mà đã 25 năm.

Terry Fox đã bắt đầu cuộc chạy Marathon of Hope (viết đã cho Hy Vọng) ngày 12 tháng 4, 1980 khi anh nhúng cái chân giả xuống nước lạnh của biển Đại Tây Dương gần thành phố St. John, tỉnh bang Newfoundland, Canada. Khi ấy anh đang là một sinh viên đại học, 21 tuổi, bị cưa chân cách đó 3 năm. Ngày anh được bác sĩ điều trị cho biết là anh bị ung thư và phải cưa chân phải. Được tin này, anh đã khóc, đã đau khổ gần như tuyệt vọng. Nhưng Terry không chịu đầu hàng số mệnh. Anh quyết tâm chạy bộ xuyên Canada, từ đông sang tây, để gây quỹ giúp việc nghiên cứu chữa bệnh ung thư - mỗi người dân Canada góp 1 đô la là mục tiêu nhắm tới của anh. Hơn thế nữa, anh còn muốn cho các bạn trẻ, những người đang mang bệnh ung thư khởi hy vọng là sẽ chiến thắng được căn bệnh quái ác này. Mục tiêu của anh được coi là rất lớn, vì lúc đó anh còn là một thanh niên vô danh, thuộc gia đình lao động. Nhưng với lòng can đảm, chí nhẫn nại anh đã không lùi bước trước các khó khăn, trở ngại và dù, cuối cùng, cuộc chạy phải bỏ dở nhưng quyết tâm của anh đã gây hứng khởi cho hàng triệu thanh niên trên

thế giới là dù cho hoàn cảnh có khó khăn đến đâu mà ta có một mục đích rõ ràng, một quyết tâm vững mạnh, chắc chắn ta sẽ thành công.

Terrance Stanley Fox sanh ngày 28 tháng 7, 1958 tại Winnipeg, sống cùng với cha mẹ, hai em trai và một em gái tại Port Coquitlam, B.C., Canada. Từ nhỏ anh đã tỏ ra là một thiếu niên gan dạ, nhiều nghị lực và thích chơi bóng rổ. Năm 18 tuổi, trong lúc đang theo học tại Đại học Simon Fraser, Terry bắt đầu cảm thấy đau bên chân phải, nhưng anh cho đó là vì bị chấn thương khi chơi thể thao. Tháng 3, 1977 bác sĩ tìm ra bệnh nhưng quá trễ và anh đã phải cưa chân mắt, 15 phân trên đầu gối. Anh phải chữa trị 16 tháng tại Viện Ung Thư British Columbia. Sau đó anh tập tạ và khi sức khoẻ phục hồi anh bắt đầu tập chạy. Bà mẹ anh cho biết anh đã tập dõng đã 14 tháng, chỉ nghỉ có một ngày vào dịp lễ Giáng Sinh ‘để làm vui lòng mẹ’. Khởi thủy, anh chỉ nói với gia đình là anh đang tập luyện cho cuộc chạy đua 27 km ở Prince George, B.C. Rồi một hôm, qua lời kể của mẹ anh, anh vô bép nói với bà *‘Mẹ, con đã không nói thật với mẹ, con không tập luyện cho cuộc thi chạy bộ ở Vancouver như con đã nói với mọi người. Con đã tập luyện cho cuộc chạy bộ xuyên Canada và bây giờ con đã sẵn sàng’*. Mẹ anh, vì thương con, đã khuyên anh từ bỏ ý định đó, nhưng anh không chịu.

Ngày 12 tháng Tư, 1980, anh đã nhúng bên chân giả xuống biển Đại Tây Dương, thành phố St. John, N.L. khởi đầu cho cuộc chạy việt dã mang tên Hy Vọng. Anh lấy nước biển Đại Tây Dương cho vô một cái bình và cho biết sẽ chút nước biển này vào Thái Bình Dương nơi anh sẽ hoàn tất cuộc chạy xuyên Canada. Ông Alward là người đã tình nguyện lái chiếc xe van đi theo và Darell, em Terry Fox, đã tháp tùng hỗ trợ. Vào mùa hè năm đó, Terry đã chạy qua tỉnh

bang Québec và tiến vào Ontario. Lúc này cuộc chạy của anh đã có tiếng vang và sự ủng hộ của quần chúng ngày càng tăng. Nhưng đối với Terry anh chỉ chú ý vào việc chạy. Anh chạy đều đặn dù trời mưa hay nắng, nóng hay lạnh, sương mù hay trong sáng. Mặc! Anh cứ chạy. Có đoạn đường rất nhiều người hâm mộ đứng đợi. Có đoạn lơ thơ vài người. Cũng có đoạn chỉ có một người hay chẳng có một ai. Chẳng hề gì. Anh tiếp tục khập khễnh, ngược mặt chạy, mặc cho dòng mồ hôi âm thầm lăn trên má, chân bị rỉ máu, thân sắc rã rời. Thế rồi, vào ngày 1 tháng 9 năm đó, sau khi đã chạy được 143 ngày, vượt qua 5,373 km, anh đã bị buộc ngưng chạy. Bác sĩ điều trị cho biết ung thư đã lan tới phổi. Anh trở lại B.C. và mất ngày 28 tháng 6, 1981, tại bệnh viện Royal Columbian. Trong cuộc chạy xuyên Canada, chỉ mình anh, đã gây quỹ được trên 24 triệu Gia kim.

Tại Canada, bắt đầu từ năm 1981, phong trào việt dã ‘Terry Fox Run’ gây quỹ chống ung thư được phát động rầm rộ trên toàn quốc. Năm ngoái (2004) có 1.3 triệu người tham gia các cuộc chạy việt dã, gây quỹ được 18 triệu Gia kim, và tại các quốc gia khác là 4.5 triệu. Năm nay, để kỷ niệm 25 năm cuộc chạy Marathon of Hope do Terry Fox khởi xướng đã có 58 quốc gia trên thế giới tổ chức các cuộc chạy này. Có hơn 3 triệu người tham gia và tổng số tiền gây quỹ đã lên tới 360 triệu Gia kim. Kết quả là các phương pháp trị liệu và nhiều loại thuốc mới chống ung thư ra đời nhờ quỹ này. Bà Breeda McClew giám đốc quốc tế Terry Fox Foundation và cũng là mẹ Terry Fox đã nói về anh như sau: *‘Terry không muốn điều gì cho riêng mình. Anh chỉ muốn mỗi xu kiếm được đều bỏ vô quỹ nghiên cứu chống ung thư’*. Terry Fox không còn nữa nhưng tấm gương can đảm của anh sẽ còn được nhiều thế hệ trẻ khắp thế giới noi theo.

Mã Thư

Quý Trường và bạn đọc Liên Lạc

Nội trong tháng Mười, Ngựa nhận được hơn 200 điện thư và thư chia buồn (?) Răng mà buồn hè? ‘Ta nên cười trước cái chết và thân nhiên nếu chưa biết khóc trước cái sống, vì đời là một cuộc mộng mị. Ta nên có thái độ tự nhiên như thiên nhiên, hễ gặp lúc sống mà sống là hợp thời, gặp lúc chết mà chết là thuận cảnh, việc gì mà lo buồn’ (Trích Vài phút chập chờn với BP).

Hết gặp nhau thì vẫn cứ vui
Chuyện đời như nước chảy mây trôi
Lợi danh như bóng câu chìm nổi
Chỉ có tình thương để lại đời.
(nhớ đâu ghi đó, cho vui í mà)

Bây giờ xin trả lễ quý thân (trả lời chung). Trong thư các Trường và bạn đọc gửi cho Ngựa, thư nào cũng thành thật (Được tin ... em, hoặc ACE H.Đ thành thật ...) và đầy ắp tình huynh đệ H.Đ, nhưng Ngựa thích nhất hai điều mà các Trường nhắn:

1. *Đặc san Liên Lạc sẽ trường tồn,
Đề Trường Thoại vui về nơi cõi Phật*
Cả hai câu này đều đúng. Nói là ‘trúng’ cũng đúng thôi.

2. *Hãy xây dựng và phát triển Phong trào H.ĐVN như ước vọng của NCK lúc sinh thời. Câu này đúng một nửa. Nếu bỏ 3 chữ ‘lúc sinh thời’ thì đúng hoàn toàn. Vì chẳng cứ gì lúc sinh thời mà bây giờ, hay cho tới mai sau, ước vọng này vẫn không thay đổi! (sông có thể cạn, núi có thể mòn, song ... không nên lập lại lời của ai đó).*

Đặc biệt, xin trả lời riêng hai Trường ‘đại gia’ Mai Liệu và Trần Anh Tuấn là Ngựa đã nghe rõ lời nhắn của quý Trường, khi Trường Trịnh Mỹ Phương ở San José thì thâm bên tai Ngựa ‘Trường Mai Liệu và Trần Anh Tuấn hứa sẽ hoàn tất Lịch Sử H.ĐVN vào năm 2007’. Xin cảm ơn hai Trường, mong rằng tất cả ACE bắt tay trái hãy tận lực hỗ trợ cho công tác chung này.

Một cây làm chẳng nên non,
300,000 cây chụm lại nên hòn Rocky.
(Ở Canada có rừng Rocky Mountains cao xừng xững)

Tổ chức H.Đ ngoài nước có 300,000 đoàn sinh.
Thống kê này do chị Vịt nước cung cấp. Mong rằng không phải tin... vịt.

Tr. Lê Thanh Bình, LĐ Bách Việt San José

Xin trình diện Làng, lực sĩ tình nguyện cảm được Liên Lạc: Trường Lê Thanh Bình! (thùng ... thùng ... thùng). Hãy lắng nghe lời tuyên bố đồng dục của Trường: ‘Công việc anh (NCK) làm cho H.ĐTN, phụ trách tờ Liên Lạc cho đến khi Anh từ trần vẫn chưa có nơi nào nhận tiếp tục mang ngọn đuốc Liên Lạc cho Anh. Tôi, Lê Thanh Bình, Liên Đoàn Bách Việt, xin nhận công việc này thay thế Anh. (Nếu chưa có đơn vị nào nhận). (Email của Tr. Lê Thanh Bình gửi ngày 3 tháng 12, 2005)

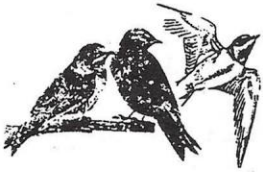
Trông Trường Thành lung lay bóng nguyệt
Khói Cam Toàn mờ mịt thức mây
Chín lần grom báu trao tay
Nửa đêm truyền hịch đợi ngày xuất chinh
Nước thanh bình ba trăm năm cũ
Áo nhung trao quan vũ từ đây
(Chinh Phụ Ngâm)

Xin Trường Võ Thành Nhân cho biết quyết định của Văn Phòng H.ĐTN Trung Ương về đề nghị này.

Tr. Báo Quý

I-meo của Tr. Báo Quý: 'Tôi là Báo Quý con của Tr. Vĩnh Tiên. Tôi được gặp bác NCK tại Trại TN ở Sydney và tại nhà ông bà bố. Quả là danh bất hư truyền. Tôi mê bác Thoại và tờ Liên Lạc từ lâu ....bằng đi một thời gian lâu không được đọc giờ lại biết tin bác đã bỏ cuộc chơi. Không biết nói gì hơn là ngậm ngùi chia xẻ nỗi mất mát quá lớn này với gia đình. Những người tài và có lòng như bác sao trời không cho thọ hơn tí nữa cho nhân gian được nhờ! Chắc cõi Niết bàn/Thiên đàng cũng đang cần nhờ người vui nhộn, khéo giảng hoà mọi người, như bác'. Nhận được mấy lời của Tr. Báo Quý, buồn ít mà khen nhiều, khiến Ngựa phồng cả mũi. Nhưng đọc kỹ lại thì thấy hơi thắc mắc. Trường nói rất mê bác Thoại và tờ Liên Lạc rồi lại bằng đi một thời gian lâu không đọc Liên Lạc, thế thì cái 'mê' này coi bộ không lâu và cũng có lúc .... tỉnh! Chú lại tiếc là Ngựa không sống lâu nữa. Thôi 76 đủ rồi. Các cụ chẳng dạy rằng 'đa thọ đa ...nhục' (xin lỗi cụ Bành Tô) nên Ngựa chả ham. Còn ở cõi Niết Bàn hay Thiên Đàng toàn là các vị Thánh, Thiên thần hoặc Bụt, họ không biết cãi nhau, nên Ngựa mất job hoà giải

Nhắn tin

Thông báo:

Bản Tin Liên Lạc số 56 (tháng 12, 2005), được giao cho xóm HDTN Ottawa (nhóm phụ trách thu hẹp) thực hiện.

Trường nhóm:

Trần Minh Thường <mttran22@hotmail.com>;

Bài vở:

Trịnh Vũ Điệp <diep51trinh@yahoo.ca>;

Trình bày:

Chung Thế Hùng <amidesigns@yahoo.ca>;

Ấn loát:

Ngô Phú <vnprinting@sympatico.com>;

Phân phối: Hồ Văn Mẫn <manho99ca@yahoo.ca>.

Chi phiếu xin gửi cho Thủ quỹ Mai Xuân Phú (Tý con). Ghi như sau:

Peter Mai

4885 Victoria

Montréal; Qc H3W 2M9; Canada

ĐT. (514) 369-3184 (nhà);

Email: maip@nete.dnd.ca

Tin quan trọng:

Liên Lạc số 57 sẽ do Trường Võ Thành Nhân, Phụ tá văn phòng HDTN Trung Ương phụ trách.
Địa chỉ liên lạc:

Võ Thành Nhân

301 Buttry Rd.

Gaithesburg; MD 20877; U.S.A.

ĐT.: (301) 257-8496; Email:

vothanhnhan@yahoo.com

Cảm tạ quý vị mạnh thường quân:

Cảm cheques mà lợi sang sông,
Cheques trời không tiếc, tiếc công trả về!

Liên Lạc đã nhận được củi lửa của các Trường có tên dưới đây gửi về cho Liên Lạc, chỉ tiếc người nhận vì lý do bất khả kháng, không thể ra ngân hàng lãnh được, nên đã phát hoàn nguyên quán. Xin nêu danh và cảm ơn quý Trường:

Jackson O. Nguyen, Brooklyn Park; MN (2 cheques \$40 và \$80); Trần Thị Tín, Meanneapolis; MN (\$20); Phan Như Quỳnh, Québec (\$50); Nguyễn Tấn Định, Reston; VA (\$100); Trần Văn Lung, Renton; WA (\$20); Phạm Gia Kiểm, Virginia Beach; VA (\$50); S.D. Huỳnh, St. Paul; MN (\$30); Michael Hải Đăng, Milpitas; CA (\$25); Trần San, Westminster; CA (\$100); Phan Lệ Nga nhờ Tôn Tiểu Quỳnh gửi, Anaheim; CA (\$20); Oanh T. Cunnion, Silver Spring; MD (\$50).

Nếu quý Trường (có tên trên danh sách) vẫn cương quyết chờ củi về nhà (Liên Lạc), 'cái nhà là nhà của ta. Công khó do ta làm ra' thì xin cứ ..... như thế, như thế! Có thắc mắc thì hỏi Thủ Quỹ LL. Nếu viết thư, nhớ kèm theo cheques nghe.

Thông Báo của HĐVN Chi nhánh Pháp

HĐVN Chi nhánh Pháp (Associations des Scouts
Vietnamiens de France) thông báo: Trong phiên họp
Đại Hội Đồng ngày 3.12.2005, tại Antong
đã bầu Ban Chấp Hành mới.

Danh sách các thành viên:

Hội Trưởng: Tr. Mai Quốc Tuấn
Thư Ký: Tr. Trần Thị Vân Hạc
Thủ Quỹ: Tr. Lâm Hoài Minh
Tổng Ủy Viên: Tr. Laforasse Gia Bình

Kể từ ngày 3.12.2005 mọi liên lạc với chi nhánh
Pháp xin quý Trường gửi về địa chỉ
soiyeudo@gmail.com. Liên Lạc xin chúc mừng
HĐVN Chi Nhánh Pháp.

Trại họp Bạn Asia Pacific Jamboree 2005

Từ cuối tháng 12/2005 đến 8/1/2006 Trường Lê Văn
Lê, hiện đang sinh hoạt với xóm Tùng Nguyên ở
Sydney và Scouts Fellowship Australia, sẽ tháp tùng
Hội Hướng Đạo Úc tham dự Trại Họp Bạn HĐÁ
Châu Thái Bình Dương kỳ thứ 25 (25th Asia Pacific
Regional Jamboree 2005) tại Thái Lan, chủ đề
'Scouting - The Road to Peace' (HĐ - Con đường đi
đến Hoà Bình). Khi dự trại về, Trường nhớ gửi bài
tường thuật và hình ảnh của trại họp bạn về cho LL
nghe. Cảm ơn Trường.

Trường Nghiêm Văn Thạch, Paris

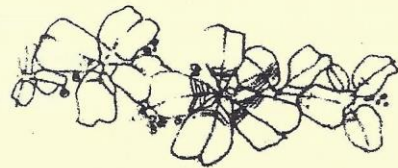
Cám ơn trường cho biết sẽ viết một bài về Trường
Ngựa Chậu Khó và đăng trên Liên Lạc số 57, Tháng
3.2006 vì trường còn cần tham khảo một số tài liệu
nên không kịp gửi bài cho Liên Lạc số 56.

Cáo lỗi: Nếu có trường nào đã gửi bài mà không
thấy đăng trên LL số này xin vui lòng gửi lại lần nữa
vì tang gia bối rối có thể bị thất lạc chăng. Theo chỗ
chúng tôi biết trường NVT đã gom gàn đủ bài cho
LL số 56 nhưng người nhà cho biết không tìm thấy
hồ sơ lưu trữ.

Thơ Minh Lai

Tưởng nhớ Anh Thoại

Tin buồn Huỳnh trưởng đi rồi
Cộng đồng hành chánh bồi hồi nhớ thương
Một bầy chim quốc lý hương
Một con gầy cánh cả đàn đau thương
Những dòng nước mắt quê hương
Khóc người Huỳnh trưởng cột rường quốc gia
Anh em hành chánh chúng ta
Mất đi một đấng anh tài mến thương
Huông Giang, Thiên Mụ chán chường
Đón hồn tử sĩ quay về cố hương

Thương tiếc Anh Thoại

Được tin Huỳnh trưởng qua đời
Nhu tin sét đánh một trời đau thương
Một bầy chim quốc tha hương
Buồn dâng ngấn lệ thương chim đầu đàn
Hiên dâng ! Ước vọng ! Dĩ dang
Vẳng chuông Thiên Mụ mang mang kinh buồn
Đưa người về với quê hương
Còn đây lệ ướt đoạn trường người thân
Xin dâng anh một nén hương
Nguyện xin nối tiếp đoạn đường anh đi

Cảm tạ

Gia đình chúng tôi xin chân thành cảm tạ và tri ân:

- Thượng Tọa Thích Trường Phước, Trụ trì chùa Quan Âm
- Chư Tăng Ni và Ban Hộ niệm, chùa Quan Âm
- Các CSV/QGHC
- HẾTU/HĐVN, các Trưởng và Hướng Đạo sinh Việt Nam.
- Đại diện các Hội đoàn
- Quý gia đình thông gia
- Quý thân bằng quyến thuộc và bằng hữu khắp nơi

đã đến phúng điếu, gửi vòng hoa, gọi điện thoại, gọi điện thư, đăng báo phân ưu và tiễn đưa linh cữu của Chồng, Anh, Em, Cha, Ông Nội, Ông Ngoại của chúng tôi là:

Ông *Nguyễn Trung Thoại*

Pháp danh Tuệ Minh

tạ thế ngày 8 tháng 10 năm 2005
(nhằm ngày mùng 6 tháng 9 năm Ất Dậu)
tại Montréal, Québec, Canada
Hưởng thọ 76 tuổi

Đến nơi an nghỉ cuối cùng tại nghĩa trang Le Repos St-François d'Assise
6893 Sherbrooke Est, Montréal, Québec

Trong lúc tang gia bối rối, có điều chi sơ xuất, kính xin quý vị niệm tình thứ lỗi

TANG GIA ĐỒNG BÁI TẠ

Vợ	Nguyễn thị Tường Vy
Trưởng nữ	Nguyễn Hạnh Nhơn, chồng Lê Thanh Long và các con (Calgary)
Thứ nữ	Nguyễn Vân Hương, chồng Nguyễn Tư Lãng và các con (Calgary)
Thứ nữ	Nguyễn Thanh Yến, chồng Nguyễn Phát Thanh và các con (Montréal)
Thứ nữ	Nguyễn Thanh Hà và con (Montréal)
Trưởng Nam	Nguyễn Trung Tường, vợ Phan Thu Thủy và các con (California)
Anh	Nguyễn Trung Khiêm (Việt Nam)
Chị	Bà quả phụ Phạm Bá Khắc và các con cháu (Việt Nam)
Chị	Bà quả phụ Nguyễn Tăng Đăng và các con cháu (Việt Nam)
Em	Ông Nguyễn Trung Từ và các con cháu (Montréal)
Em	Ông Bà Nguyễn Trung Thi và các con cháu (Việt Nam)
Em	Ông Bà Nguyễn Trung Tuân và các con (Montréal)